

The book is owned by ฤๅ Somerset

Typed to Word Document by ฤๅ Somerset

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล นิกร กิมหงวน

มนุษย์ดาวเทียม

ป.อินทรปาลิต

พอตะวันรอนอ่อนแสง ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ที่เรือนไม้ กินเหล้ากินกับแก้มัสมรลเสเฮฮาตามอัธยาศัย

บนโต๊ะเหล้า มีขวดเหล้าตราขาวสองขวด ขวดโซดาอีกหลายขวด หมี่กรอบกับแหมอย่างละจาน กิมหงวนกับนิกรกำลังถกเถียงกันอย่างหน้าดำหน้าแดง อาเลี้ยกิมหงวนว่าสัตว์ที่มีอิทธิฤทธิ์ที่สุดในโลกนี้คือมังกร หรือที่จีนเรียกว่าเล้ง แต่นายจอมทะเล้นว่าควรจะเป็นราชสีห์มากกว่า เพราะราชสีห์นั้นนอกจากเป็นสัตว์ที่เฉลียวฉลาดมีปัญหาเท่า ๆ กับมนุษย์แล้วยังมีกำลังวังชาแข็งแรง มีสง่าและมีอำนาจในตัว เพียงร้องขึ้นเท่านั้น สัตว์ป่าหรือมนุษย์ที่อยู่ใกล้ ๆ ก็จะต้องหูแตกตาย

อาเลี้ยกิมหงวนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน จ้องมองคูหน่านิกรอย่างเคียดแค้น

"ราชสีห์มันมีตัวตนที่ไหนกันวะกร มีแต่ราชสีห์กินน้ำข้าว"

"นั่นมันหมาโวยไม่ใช่ราชสีห์ ราชสีห์ทำไมจะไม่ คนฉลาดย่อมรู้ว่าในป่าหิมพานต์นั้นเป็นที่อยู่ของพญาราชสีห์ทั้งหลาย"

"แล้วป่าหิมพานต์มันอยู่ที่ไหนเล่า" อาเลี้ยตะคอกถาม

"จะไปรู้เระ ขยข้าเล่าให้ฟังอย่างนั้นนี่หว่าเมื่อเป็นเด็กคุณยายเคยเล่าเรื่องราชสีห์ให้ฟังบ่อย ๆ "

ดร.ดิเรกนั่งฟังอยู่ด้วยความอดทนระอาใจก็โบกมือห้ามสองสหายแล้วกล่าวว่า

"อย่างเถียงกันเลวะ รวมความแล้วทั้งราชสีห์และมังกรก็ล้วนแต่เป็นสัตว์สมมุติเมื่อพูดถึงฤทธิ์ของมันแล้วก็ขอตัดสินว่า มังกรและราชสีห์ย่อมมีฤทธิ์ เท่า ๆ กัน"

เสียงแตรไฟฟ้าของรถยนต์คันหนึ่งดังกังวานขึ้นที่หน้าประตูใหญ่นอกถนน เจ้าคุณปัจจนิก ๑ หันมาทางเจ้าแห้วซึ่งนั่งอยู่ที่บันไดหน้าเรือนต้นไม้แล้วกล่าวว่า

"เฮ้ย...ใครมาวะ ถ้ามีแขกมาหาข้าละก็ เอ็งช่วยบอกเขาก็แล้วกัน ข้าเป็นอหิวาห์ตายแล้วเมื่อเช้านี้เมื่อรับแขกเต็มทนแล้ว ตั้งแต่เช้าข้ามีแขกมาหาดัง ๗-๘ รายแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อน"

"รับประทานถ้าหากเขามากระผมว่า รับประทานเอาศพไปไว้ที่ไหน จะให้กระผมเรียนเขาว่าอย่างไรครับ"

ท่านเจ้าคุณเม้มปากแน่น

"บอกก็แล้วกันว่าส่งไปวัดคอนแล้ว"

เจ้าแห้วถอนหายใจหนัก ๆ

"รับประทาน อ้ายผมก็โกหก ใครไม่เป็น เสียด้วยซ้ำรับประทานถ้าเขามว่าใครเป็นเจ้าของละครรับ จะให้ผมตอบเขาว่าอย่างไร"

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ จู๋ปาก

"โอ้...ประเดี๋ยวพ่อขว้างด้วยขวดเหล้ากระบาลเบะเท่านั้นเอง"

เจ้าแห้วลุกขึ้นเดินไปทางหน้าบ้าน "พัชราภรณ์" พลจัดแจงผสมวิสกี้โซดาส่งให้เจ้าคุณปัจจนิก ๑ อีกหนึ่งแก้ว

"อีกแก้วซีครับ คุณอา"

"อ๊ะ พอแล้วอ้ายหลานชาย อาเป็นโรคความดันโลหิตสูง ค่ำมากไม่ได้"

นิกรพูดเสริมขึ้น

"โลกความดันโลหิตสูงของคุณพ่อ มันสูงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ผมรับรองว่าถ้าจะให้หายเค็ดขาด คุณ พ่อ ต้องดื่มหั่นเพียว ๆ หมดขวดเป็นหายแน่"

"อ้อ...ดีจริงนะพ้อมหาจารย์" แล้วท่านก็ตวาดลั่น "ดื่มน้ำเข้าไปตั้งขวดก็ตายนะซีโว้ย"

"ก็ตายนะซีครับ" นิกรพูดหน้าตาเฉย "คุณพ่อตายเสียได้พินัยกรรมของคุณพ่อก็จะมีผลบังคับ ความจริง คุณพ่อก็มีอายุมากแล้วนะครับ เห็นโลกมาพอแล้ว ผมคิดว่าคุณพ่อควรจะตายได้แล้ว"

"อ้าว" เจ้าคุณเอ็ดตะโรลั่น "แล้วมันเรื่องอะไรกันวะมาแข่งกู"

"ไม่ได้แข่งครับ" นิกรพูดขานคาง "ผมเพียงแต่อยากให้คุณพ่อตายเท่านั้น คุณพ่อคิดดูซีครับ ถ้าผมตาย ก่อนคุณพ่อ แล้วใครจะทำศพคุณพ่อ ตามธรรมดา พ่อตาที่ดีแล้วจะต้องตายก่อนลูกเขย"

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หันมายกคิ้วกับเสี่ยหงวน

"ฟังซีอ้ายหงวน มันพูดน่าเตะโหม"

อาเสี่ยอมยิ้ม

"ผมว่าอ้ายกรรมันพูดมีเหตุผลน่าฟังเหมือนกัน ขอโทษนะครับคนแก่ขนาดคุณอา อยู่ไปที่หนัก โลกเปล่า ๆ ไม่มีสมรรถภาพอะไรในตัวเองแล้ว อย่างเข้าปีหน้าก็ต้องตะบันน้ำดื่ม ถ้าอย่างโรละก็พยายามตายเสียเถอะนะ ครับ อย่างหาว่าผมแข่งคุณอาเลย พวกเราจะช่วยกันทำศพคุณอาให้หุรหุราทีเดียว"

"อ้อ... ไม่รับประทานหรือจ๊ะ แกอยากตายก็ตายซี ทำไมจะต้องมานะนำฉันทด้วย" พุดจบท่านก็หันมา ทางนายพัชราภรณ์ "ถามจริง ๆ เอะวะพล แกคิดว่าคนแก่อย่างอาจะเป็นคนรกลูกหรือเปล่า"

พล อดหัวเราะไม่ได้

"ผมไม่เคยคิดอย่างนั้นหรือครับ ตามธรรมดา ผมเคารพรักคนแก่เสมอเพราะอย่างน้อยก็ถือว่าเป็นผู้ที่มิ วัลวุฒิเห็นโลกมาก่อนผม"

"อ้อม... แกเป็นคนดีมากอ้ายหลานชาย หนุ่มสาวเดี๋ยวนี้เขาไม่ค่อยจะนีกอย่างนี้หรือ ล้วนแต่เกลียดชัง คนแก่ทั้งนั้น อันที่จริงโลกเรานี้อยู่ได้ด้วยคนแก่ ไม่ใช่คนหนุ่มสาว คนเรายังแก่ก็ยังเฉลียวฉลาด และสุขุมเยือก เย็น ทั้งนี้ก็เพราะได้เห็นโลกและเป็นโรคมามากมายพอแล้ว"

สี่สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน นิกรกล่าวสรรพยกพ่อตาของเขา

"แหม...คุณพ่อจะตลกก็ไม่บอกให้รู้ล่วงหน้าจะได้เตรียมเอามือจี้เอว ฮี ฮี"

"อ้าว เดียวก็จ๊ะ โดนเตะเจ็บตัวไปเท่านั้นเอง แกอย่าพยายามคิดว่าฉันเป็นเพื่อนเล่นกับแกเลอะคร ฉันท เป็นพ่อตาของแกโว้ย รู้จักนี้ว่ก้อยหัวแม่มือบ้าง"

ครั้งนี้นิกรชักฉิว

"พ่อตาไม่ใช่พ่อตัว กลัวอะไรกับพ่อตาครับหรือคุณพ่อจะเชือดกับผมตัวต่อตัวก็ยังได้ พรุ่งนี้พิมพิไทย จะได้พาดหัวว่า ลูกเขยทรยศระชวกพ่อตาตายคาที่ ทางพ่อตาจนได้ทะลักขาดใจตาย "

พล ยกเท้าเตะหน้าแข้งนิกรค่อนข้างแรงแล้วพุดพลาถหัวเราะพลาถ

"อ้ายเวรนี้ไม่รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่ ล้อซะเรื่อย นี่ดีว่าแกเป็นลูกเขยคุณอานะ ถ้าหากว่าแกเป็นลูกเขยคนอื่น ก็แกคงเจอไม้ตะพดนานแล้ว"

เจ้าแห้วอุ้มกล่องกระดาษแข็งขนาดใหญ่คล้ายกับกล่องบรรจุเครื่องรับวิทยุ เดินเข้ามาในเรือนต้นไม้ แล้ววางกล่องกระดาษแข็งนี้ด้วยกระดาษสีสีบรอนซ์เงินซึ่งเป็น กระดาษที่สวยงาม และแปลกตาที่สุด เชือกที่รัดกล่องกระดาษมีขนาดเท่าสายไฟฟ้า และคล้ายกับว่าทำด้วยพลาสติกมีสีแดงสลักขาว

"กล่องอะไรวะอ้ายแห้ว" พลถามอย่างเป็นทางการ

"รับประทานยังงไม่ทราบครับ มีสุภาพบุรุษผู้สูงอายุคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของรถเก๋งคันใหญ่ได้มอบกล่องนี้ให้นำมาให้คุณหมอ พร้อมด้วยจดหมายหนึ่งฉบับ" พุดจบเจ้าแห้วก็ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบจดหมายของสีชมพูออกหนึ่งฉบับออกมาส่งให้ ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ อย่างนอบน้อม

นายแพทย์หนุ่มฉกริมาของออก ดึงกระดาษสีเดียวกันออกมา คลี่ออกดูข้อความในนั้น แล้วดิเรกก็ทำหน้ายิ้มชอบกล เขาส่งจดหมายฉบับนั้นให้นายพัชราภรณ์แล้วกล่าวว่า

"ไม่รู้ภาษาอะไรโว้ย แต่พิมพ์ดีดได้อย่างเรียบร้อย ตัวอักษรคล้ายอย่างกับหนังสือขอมหรือหนังสือแขก"

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นมาทันที

"รับประทานสุภาพบุรุษผู้นั้นสั่งไว้ว่า ให้เอากระดาษจดหมายลงไฟเสียก่อนครับ"

พล พัชราภรณ์มองดูข้อความในจดหมายฉบับนั้น ซึ่งเขาไม่สามารถจะอ่านได้แม้แต่ตัวเดียว แล้วเขาก็ส่งจดหมายฉบับนั้นให้อาเสียกิมหงวน

"ว่า" เสี่ยหงวนคราว "สงสัยจะเป็นภาษาแอสกีโมเสียแล้ว เกิดมาไม่เคยเห็นตัวอักษรขยุกขยิกอย่างนี้เลยนี่"

นิกรเอื้อมมือกระซอกจดหมายฉบับนั้นมาจากเสี่ยหงวน เขาพิจารณามองดูสักครู่ ก็ร้องขึ้นดัง ๆ

"อ้อ.. นี่มันภาษาทิเบตนี่หว่า ฟังนะ.. มันจะแปลให้ฟัง... หมอดิเรกที่รัก ชีวิตของท่านจะสิ้นสุดลงภายในสองสามวัน ถ้าท่านรักตัวกลัวตาย จงจ่ายเงินสดให้นิกร การรณรงค์แสนบาท"

"เฮ้ย" ดร. ดิเรกเอ็ดตะโรลั่น แย่งจดหมายมาจากมือนิกร แล้วหยิบไม้ขีดเป็นชินบน โต๊ะขึ้นมาจุดมันขึ้น ยกจดหมายฉบับนั้นลงเพื่อให้เกิดความร้อน

ด้วยกิริยาทางเคมีบางอย่าง ทำให้ตัวอักษรภาษาประหลาดเลื่อนหายไป แล้วตัวอักษรภาษาไทยก็ปรากฏขึ้นแทนที่ ข้อความที่ปรากฏในจดหมายฉบับนี้ทำให้นายแพทย์หนุ่มตื่นตื่นเหลือที่จะกล่าว

"อือม ... มันแปลมาก" ดร.ดิเรกปรารภเสียงหนัก ๆ "ช่วยบอกกันหน่อยเถอะพวกเราว่าขณะนี้มันตกอยู่ในความฝันหรือเปล่า มันได้รับจดหมายจากศาสตราจารย์คนหนึ่งซึ่งเป็นชาวโลกพระอังคาร และขณะนี้มันลงมาอยู่ในโลกเรา"

คราวนี้ทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นตื่นสงสัย เสี่ยกิมหงวนเอื้อมมือข้าม โต๊ะ กระตุกจดหมายฉบับนั้นไปจากมือนายแพทย์หนุ่มแล้วกล่าวว่า

"มา... มันจะอ่านให้ฟัง"

สายตาทั้งหมดกับจ้องมองดูอาเสียกิมหงวนกระแอมเบา ๆ สามสี่ครั้ง แล้วอ่านจดหมายฉบับนั้นด้วยเสียงอันดัง

บนยอดภูเขาสูงหนึ่งในประเทศไทย

๑๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๕

เขียน ดร.ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์

ข้าพเจ้า ศาสตราจารย์ กนก โกสุมพันธุ์ ผู้เชี่ยวชาญพลังงานปรมาณูแห่งพิภพระอังคาร ได้เดินทางมาถึงประเทศไทยแห่งพิภพนี้ ได้ประมาณเดือนเศษโดยพาหนะกาศ ที่ชาวโลกของท่านนิยมเรียกว่าจานผี ข้าพเจ้ากับคณะของข้าพเจ้าได้พักอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง ทางภาคเหนือซึ่งความลาดชันของภูเขาสูงนั้น ไม่มีมนุษย์คนใดขึ้นไปสำรวจได้ ความจริงข้าพเจ้ามิได้มีนามว่า "กนก" แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งชื่อของข้าพเจ้าเป็นภาษาไทย เพื่อความสะดวกในการติดต่อกัน

ข้าพเจ้ายินดีที่จะเรียนให้ท่านทราบว่า ข้าพเจ้าได้ใช้เวลาสิบกว่าปีศึกษาการ พุด การเขียน การอ่านภาษาไทยของท่านด้วยโทรทัศน์พิเศษจากพิภพของเรา ข้าพเจ้ากล่าวพูดได้เต็มปากว่า ชาวโลกพระอังคารอันไกลโพ้นนั้น มีความเฉลียวฉลาดกว่าชาวโลกนี้มากมายหลายพันเท่า เรา รู้จักใช้พลังงานปรมาณูมาหลายสิบศตวรรษ เด็กทารกอายุ ๗-๘ ขวบที่เราสามารถทำถูกระเบิด เอ.บอมบ์ หรือ เอช. บอมบ์ ได้โดยใช้เวลาสร้างชั่วโมงเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าสามารถเดินทางมายังโลกของท่านได้เป็นเวลาหลายปีแล้ว แต่ชาวโลกนี้เป็นผู้ที่มิมีจิตใจหวาดระแวง มองดูเพื่อนต่างโลกในแง่ร้าย เข้าใจว่าเป็นศัตรู แต่เราผู้เจริญแล้วในด้านศิลปะวิทยาการและจิตใจ ได้เดินทางมาเพื่อผูกมิตรกับชาวโลกของท่าน

ขณะนี้ฉันนักวิทยาศาสตร์ในประเทศไทย ๒-๓ คน ได้เข้าร่วมมือกับเราและ เราได้ทราบว่าท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เชี่ยวชาญที่สุดในประเทศไทยข้าพเจ้าจึงอยากเชิญท่านไป พบประสนทนากับเราที่พาหนะกาศหรือจานผีของเรา ข้าพเจ้าได้ส่งเครื่อง โทรทัศน์พิเศษมาพร้อมนี้แล้วพร้อมด้วยสมุดคู่มือแนะนำวิธีการใช้ เครื่องติดต่อกับข้าพเจ้า ซึ่งเราจะได้พูดตอบโต้กันได้อย่างสบายและเห็นหน้ากันถนัด ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่าท่านคงยินดีเป็นมิตรกับข้าพเจ้า ซึ่งเป็นสหายต่างพิภพของท่าน

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

ศาสตราจารย์กนก

เมื่อเสี้ยวขวอนอานจบ ทุกคนต่างก็มองดูหน้ากัน ดร.ดิเรกเฟ่นพรวดลุกขึ้นทรุดตัวลงนั่งหน้ากลองกระดากแข็ง เรียกให้เจ้าแห้วเข้ามาช่วยแกะห่อกระดากออก ครั้นแล้วนายแพทย์หนุ่มก็แลเห็นเครื่องรับส่งโทรทัศน์ขนาดกระทัดรัดปรากฏอยู่ในกลองนั้น นายแพทย์หีบสมุดคู่มือเล่มหนึ่งออกมาพิจารณา ดูตัวอักษรในสมุดเล่มนี้ล้วนแต่เป็นภาษาไทยทั้งสิ้น

แล้วดิเรกก็กล่าวกับเจ้าแห้วอย่างร้อนรน

"ข้าใช้ฉันบอกไม่ถูกแล้วโว้ย เจ้าแห้วอยู่ ๆ ก็ได้มีโอกาสติดต่อกับพวก โลกพระอังคาร โอ...ตื่นเต้นอะไรอย่างนี้"

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

"รับประทาน อย่าเพิ่งมึนใจนักเลยครับ คุณหมอเครื่องรับโทรทัศน์นี้อาจส่งมาจากโรงพยาบาลสมเด็จพระยาก็ได้ อ้า...ปากคล่องसानะครับ"

นายแพทย์หนุ่มขมวดคิ้วขุ่น

"โน...เป็นไปได้ นี่เป็นของขวัญที่กันได้รับจากชาวโลกพระอังคาร คือผู้ที่ใช้นามว่า ศาสตราจารย์กนก แก่ช่วยยกกลองโทรทัศน์ขึ้นไปไว้บนห้องทดลองเดี๋ยวนี้ระวังให้ดีนะ ถ้าแกทำโทรทัศน์หลุดมือแตกแกอยู่อย่างนี้เป็นคนเลย"

เจ้าแห้วกลืนน้ำลายเอือก

"รับประทานถ้ายังงั้น คุณหมอ ยกไปเองดีกว่า"

"อ้าว" ดิเรกเอ็ดตะโร "แกเป็นนายข้าหรือข้าเป็นนายแกวะ"

เจ้าแห้วนี่คิด

"นั่นนะซีครับ"

ครั้นแล้วเจ้าแห้วก็ยกกล่องใส่เครื่องรับโทรทัศน์ วิเศษพาเดินออกไปจากเรือนต้นไม้ นายแพทย์หนุ่มหันมาพยักหน้ากับเจ้าคุณและเพื่อนเกลอของเขา

"ไปบนตึกเถอะพวกเรา กันจะลองติดต่อกับศาสตราจารย์กนก ด้วยเครื่องรับส่งโทรทัศน์ ที่เขาส่งมาให้เราถ้าอย่างใดพวกเราคงจะได้ไปเที่ยวโลกพระอังคารในวันสองวันนี้ เพราะกันจะกระทำตนเป็นมิตรที่ดีกับศาสตราจารย์กนกกับพรรคพวกของเขา"

นิกรยิ้มออกมาได้

"เข้าที่ไว้อ์ กันไปด้วยคนนะหมอ และขอให้กันได้ไปแวะเที่ยวโลกพระจันทร์สักนิด กันอยากรู้ความจริงเหลือเกินว่า กระจ่ายที่อยู่ในพระจันทร์นั้นมันตัวผู้หรือตัวเมียแน่"

"วู้โธ" อาเลี่ยอุทาน "ไม่น่าจะสงสัย ขยกันแกเคยบอกกันว่า กระจ่ายในพระจันทร์เป็นกระจ่ายตัวเมีย แก่คิดดูเหตุผลต่างๆ ซิจะย้ายกรในคืนเดือนหงายพวกกระจ่ายตัวผู้จะพากันตะเกียกตะกายหงายหน้ามองดวงจันทร์ ถ้ากระจ่ายในพระจันทร์เป็นกระจ่ายตัวผู้ย้ายกระจ่ายที่โลกเรามันคงไม่บ้าตะเกียกตะกายจะเขี่ยคะแหงหรือ"

ครั้นแล้ว ทุกคนก็เดินตามนายแพทย์หนุ่มออกไปจากเรือนต้นไม้ รีบตรงไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร.ดิเรก

ในที่สุด เครื่องรับส่งโทรทัศน์ขนาดกระทัดรัดก็ถูกนำออกมาจากกล่องกระดาษตั้งลงบนโต๊ะริมหน้าต่างห้องทดลองวิทยาศาสตร์ นายแพทย์หนุ่มมองดูสมุดคำแนะนำสักครู่ก็เข้าใจใจเขาจัดแจงต่อสายไฟฟ้าเข้ากับเครื่องรับส่งบิต โน่นบิตนี่ไปตามคำแนะนำในสมุดคู่มือ ทุกคนยื่นห้อมล้อมมองดูด้วยความสนใจ ภายในห้องทดลองวิทยาศาสตร์เงียบกริบสักครู่ทุกคนก็มองแลเห็นภาพเหมือนกับไฮแมลงมุมนั่นเต้นกระเพื่อม งามหายไป ทุกคนตกตลึงไปตามกันเมื่อได้แลเห็นภาพประหลาดปรากฏในจอโทรทัศน์ภาพนั้นไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา แต่มันเป็นหุ่นยนต์ซึ่งมีรูปร่างหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัวมากหุ่นเหล็กที่มองแลเห็นออกเป็นสีธรรมชาติ ร่างของหุ่นเหล็กนั้นมีสีคล้ายสีเขียวเหมือนกับแก้วมรกตนั้นดำทั้งสองข้างเป็นสีทึบทึมปากกว้างผิปกติและอ้าประหงันๆ ที่หน้าอกหุ่นเหล็กมีไฟ กระจ่ายสีเขียวสีแดงสีเหลืองต่างๆ กัน และตลอดเวลานี้ ทุกคนต่างได้ยินเสียงกรางกระหึ่ม งาม เหมือนกับไดนาโมตางโรงกลึงต่างๆ

หุ่นเหล็กได้ยกมือขวาขึ้น แล้วกล่าวกับนายแพทย์หนุ่มด้วยเสียงกังวาน

"สวัสดีครับ คุณหมอดิเรก"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้งๆ

"สวัสดี คุณเป็นใครไม่ทราบ"

หุ่นเหล็กยกมือชี้หน้าอกตัวเอง

"ผมคือศาสตราจารย์กนก ผู้บัญชาการงานผีหรือพาหนะภาค นามที่แท้จริงของผมคืออะฮิดชะบี๊ดอึด ตะคีตฟริดอะฮิดอันเป็นภาษาของโลกพระอังคารแปลว่าทองคำมม ก็เลย ตั้งชื่อของผมเป็นภาษาไทยว่ากนก ซึ่งแปลว่าทองคำเช่นเดียวกันยินดีมากที่ได้รู้จักกับคุณหมอและพรรคพวกของคุณหมอ"

ทุกคนตกตลึงฟริ่งฟริดไปตามกัน มีความรู้สึกเหมือนกับตกอยู่ในความฝัน เพราะมันไม่น่าจะเป็นความจริงไปได้เจ้าแห้วผลอดตัวร้องขึ้นดังๆ

"ไอ้โฮ รับประทานมองดูเหมือนพญาคางคกรับหน้าตาน่าเกลียดเหลือเกิน"

ภาพในโทรทัศน์มองดูเจ้าแห้วอย่างเคื่องๆ

"เจ้าหนุ่มเอ๋ย เรือนร่างอันแท้จริงของข้ามันซ่อนอยู่ในหุ่นเหล็กนี้ หุ่นเหล็กที่แกมองแลเห็นได้ปกปิดร่างกายของข้าไว้ เพราะบรรยากาศในโลกนี้เป็นภัยต่อพวกเราหากเราถูกอากาศของโลกนี้เพียงครู่เดียว เราจะต้องตายทันทีจึงต้องมีหุ่นเหล็กสวมใส่ร่างกายของเราอย่างแน่นหนา"

นิกรกระซิบกระซาบกับพลเบาๆ

"เคยเห็นในหนังอะ สงสัยว่ามันคงหลุดออกมาจากจอหนังเป็นแน่"

ถึงแม้นิกรกระซิบ ชาวโลกพระอังคารที่อยู่ในจอโทรทัศน์ก็สามารถได้ยินถนัด

"เปล่า...ผมไม่ได้หลุดมาจากจอหนังหรอก ผมได้เดินทางมาจากโลกพระอังคารอันไกลโพ้น และพร้อมแล้วที่จะเป็นมิตรกับพวกคุณ"

เสี่ยหงวน โคงศิริชะค้ำบอย่างคงาม

"รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งครับ ท่านศาสตราจารย์ที่มีชื่ออืดอืดเรียกยากเต็มทน"

"เรียกผมว่ากนกเถอะคุณ"

อาเสี่ยยิ้มแห้งๆ

"ขอบคุณครับท่านศาสตราจารย์ผมคืออาเสี่ยกิมหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย และ นี่เพื่อนรักเพื่อนเกลอของผม คนนี้ชื่อนิกร การณวงค์คนที่ขึ้นข้างหมอดิเรกชื่อ พล พัชราภรณ์ เป็นเจ้าของคลุหาสนี่ อ้า คนแก่ฟุงพลูรูปร่างอ้วนเตี้ยเป็นญาติผู้ใหญ่ของเราครับ คือเป็นพ่อตา ของนิกรและดิเรก และเป็นอาของผมกับเจ้าพล อ้ายเปรตนั่นคือคนใช้ของพวกเรา ชื่อนายแห้วหรืออ้ายแห้ว"

หุ่นเหล็กอ้าปากปะหงับๆ แล้วกล่าวว่า

"ขอบคุณมาก ขอบคุณทุกๆท่าน เท่าที่ผมนำงานฝีมือมาลงในประเทศไทยก็เพราะคิดแล้วว่า ผมสามารถที่จะสร้างความเป็นมิตรกับพวกคุณซึ่งเป็นเพื่อนต่างโลกของผมได้ เพราะอย่างน้อยที่สุดเราก็คงกันรู้เรื่องซึ่งผมมีความชำนาญในวิชาภาษาไทยไม่ยิ่งหย่อนกว่าพวกคุณเลย ผมได้ศึกษามาหลายปีแล้ว โดยที่พวกคุณนั่นแหละเป็นครูสอนผม ทั้งๆ ที่ผู้สอน ไม่รู้สึกตัวคือผมเรียนจากโทรทัศน์นั่นเองเริ่มเรียนตั้งแต่ ก. ไก่ ข. ไข่ เด็กชายปัญญาเด็กหญิงเรณูฝนตกแดดออกนกกกระจอกเข้ารัง พอเมียไม่อยู่พาอิหนูไปดูหนังผมอาจจะคุยในเรื่องวรรณคดีกับพวกคุณได้ ไม่เชื่อลองสนทนากับผมสิครับ"

"ถ้ายังงั้น ท่านศาสตราจารย์ลองบอกผมหน่อยสิครับว่าใครเป็นคนแต่งโคลง & สุภาพบทนี้"

หัวเราใครว่าล้าน	ข้างเขา
ล้านก็ล้านเป็นเลา	ยิ่งแก้ว
นอกครูเพราะครูเรา	กีนอกครูเฮ

ยังไม่ทันที่นิกรจะพูดบาทสี่ ท่านเจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็ยกลูกแปลเหวี่ยงถูกก้นนายจอมทะเล้นดังพลັก "นี่แน่ะ ๆ ๆ ทะลึ่งนัก"

หุ่นเหล็กหัวเราะขบขันใจทำให้สี่สหายอดหัวเราะไม่ได้ แล้วหุ่นเหล็กก็กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ว่า

"ท่านเจ้าคุณไม่ต้องเสียใจที่อึดคัดเส้นผม ขอเชิญไปที่พาหนะกาศของผมเถอะครับ ผมจะใช้รังมีพิเศษฉายศิระษะเจ้าคุณเพียงสองสามนาที่เท่านั้น เส้นผมอันดกดำจะเกิดขึ้นทันที เมื่อศตวรรษที่แล้วมา ชาวโลกพระอังคารทั้งผู้หญิงผู้ชายถูกกัมมันตภาพรังสีหัวโกร๋นไปตามกัน ตามถนนหนทางมองไปทางไหนล้วนแต่เห็นมันแผ่ลับไปทั้งนั้น "

นิกรพูดเสริมขึ้น

"ล้วนกันทั้งโลกก็ همینเขียวแชนะซีครับ ท่านศาสตราจารย์"

"อ้อ..เป็นบ้างคุณนิกร แต่พอทนต์ต่อมานักวิทยาศาสตร์ของโลกพระอังคารได้คิดค้นรังสีพิเศษช่วยให้เกิดหมดกในเวลาอันรวดเร็ว ชาวโลกพระอังคารก็หายหัวล้านหิวผมแปรไปตามกัน"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เต็มไปด้วยความตื่นเต็นสนใจเหลือที่จะกล่าว ไบหน้าของท่านยิ้มแฉ่งแจ่มใสผดปกคิต ท่านเดินเข้ามาหยุดยืนใกล้ๆ เครื่องรับส่งโทรทัศนวิเศษแล้วกล่าวว่า

"คุณครับ ทำอย่างไรจะไปได้เที่ยวงานผิของคุณล่ะ"

หุ่นเหล็กกัมศิระเล็กน้อย

"ผมกำลังจะออกปากเชิญคุณหมอดและทุกๆ คนอยู่เดี๋ยวนี้นี้แหละครับ" แล้วเขาก็กล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม คุณหมอดคิเรกที่รัก ถ้าหากคุณหมอดและพรรคพวกของคุณหมอดไม่รังเกียจแล้ว ผมใครจะขอเชิญไปเยี่ยมงานผิของเราและผมยินดีจะให้ความรู้กับคุณหมอดในเรื่องแรงขับโดยเราไม่ใช้น้ำมันเชื้อเพลิงเลย และเสียงของมันก็ดังขนาดไคนาโมใหญ่ ๆ ๕-๖ ลูกรวมกันเท่านั้นเองผมรับรองด้วยเกียรติยศว่าผมกับพรรคพวกของผมจะให้การรับรองอย่างเต็มที่"

ดร.คิเรก ยิ้มเล็กน้อย

"ขอบคุณครับผมและพวกเรายินดีรับคำเชิญนี้ด้วยไมตรีจิตอย่างสูง แต่เราจะไปยังพาหนะกาศของเรานได้อย่างไร"

"ผมจะแก้ปัญหานี้เอง คืบนี้เวลา ๔ ทุ่ม ตรงผมจะส่ง ชามผิ หรือเฮลิคอปเตอร์ของโลกพระอังคารมารับพวกคุณที่นี่ ชามผิของเราจะร่อนลงในที่ว่างหลังบ้านนี้ และจะรับพวกคุณไปยังพาหนะกาศของเรา"

"ชามผิ" อาเสี่ยอุทาน

"ถูกแล้วอาเสี่ย เราควรจะเรียกมันว่าชามผิ เพราะรูปร่างของมันคล้ายชามแคง ไม่มีปีก ไม่มีใบพัดแล่นไปด้วยอำนาจกระแสไฟฟ้า ขึ้นลงอยู่กับที่แบบเฮลิคอปเตอร์ของพวกคุณ แต่ประสิทธิภาพดีกว่าเฮลิคอปเตอร์หลาย ร้อยเท่า เพราะบินเร็วได้ถึงชั่วโมงละ ๒,000 ไมล์ "

ดร.คิเรกพูดขึ้นทันที

"ตกลงครับคุณกนก พวกผมจะเตรียมตัวไปกับคุณในคืนวันนี้"

ยินดีครับผมจะเตรียมการต้อนรับให้เต็มที่ อนึ่งขอได้โปรดปิดปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับด้วยนะครับผม ต้องการให้พวกคุณที่อยู่ในห้องนี้ทราบเรื่องของเราโดยเฉพาะ เพราะถ้าใคร ๆ รู้ข่าวงานผิเดินทางมาจากโลกได้ "

นิกรพูดเสริมขึ้นทันที "รับรองครับ เราจะไม่แพร่งพรายให้ใครรู้เลย แม้กระทั่งเมียของพวกเรา"

หุ่นยนต์กัมศิระ โคน้ำหนักอีกครึ่งหนึ่ง

"เอาละครับเอาไว้อยู่กันเมื่อพบกันที่งานผิคิดว่าผมจะให้พวกคุณได้แลเห็นตัวจริงของผมที่ซ่อนอยู่ในหุ่นเหล็กนี้ด้วยเพราะในงานผิของเราเราใช้อากาศของโลกเราซึ่งอากาศในโลกพระอังคารจะไม่เป็นภัยต่อชาวโลกนี้เลย นับว่าพวกคุณได้เปรียบพวกเรามาก เพราะในร่างกายมีเม็ดโลหิตแดงต่อต้านกับจุลินทรีย์ ต่างๆ ได้ดีส่วนพวกผมถ้าถูกอากาศของโลกนี้ก็ต้องเสียชีวิตในไม่ช้าปัญหาเรื่องนี้แหละครับที่เรายังแก้ไม่ตก"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พูดเสริมขึ้น

"อย่าลืมนะครับคุณกนก เรื่องรังสีพิเศษ ที่คุณว่า"

" ครับ ไม่ลืมหรอกครับได้เท่า อ้า...ผมลาละครับลาก่อนทุกๆคน"

ครั้นแล้วมนุษย์หุ่นยนต์ก็ค่อยๆเลือนหายไป ที่จอโทรทัศน์มีแต่เส้นซิกๆ เหมือนไขแมลงมุมพ่นไปมา คร.ดิเรกเอื้อมมือปิดสวิท เครื่องทันที สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างหันมามองคูน้ำกันอย่างตื่นตื่น

"โอ...กันตื่นตื่นจนบอกไม่ถูกแล้ว" นายแพทย์หนุ่มพูดหนักๆ "เป็นแปลกมาก แต่มันเป็นความจริง ชะฮะ เพียงแต่เครื่องรับส่งโทรทัศน์นี้ ก็มีค่าหลายล้านบาททีเดียว รับรองว่านักประดิษฐ์ในโลกเรายังทำไม่ได้ ความรู้ของพวกเขาอย่างน้อยเกินไป "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ กระทบกับพลเบาๆ

"คราวนี้แหละวะ หาย همینเชียวกันเสียที มันเป็น โขคของอาอย่างมหาศาลทีเดียว อาตื่นตื่นจนบอกไม่ถูกแล้ว"

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊งขึ้นลั่นห้องทดลองวิทยาศาสตร์ สีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างวิพากษ์วิจารณ์กัน ถึงเรื่องของชาวโลกพระอังคารอาคันตุกะที่มาจากดวงดาวอันแสนไกล ทุกคนเชื่อว่าชาวโลกพระอังคารจะต้องเจลียวลดกว่ามนุษย์ในโลกนี้มีมากมายนัก

อาหารค่ำมือนั้นเป็นไปอย่างเงียบเชียบสีสหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ ต่างนั่งก้มหน้าก้มตารับประทาน อาหารไม่มีใครยอมปรินึกพูดอะไรเลย สีนางกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดรู้สึกแปลกใจไปตามกัน

"เอ ทำไมมันเงียบเชียบเหมือนกับเป่าไม้ตีพริกอย่างนี้ละ" คุณหญิงวาดกล่าวขึ้นเพราะอครนทนไม่ได้"มีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ เห็นมีใครปรินึกพูดอะไรเลย"

นิกรยกมือชี้หน้าเสี่ยหงวนแล้วกระทบกระทบ

"อย่าพูดเป็นอันขาด เก็บเป็นความลับ"

เสี่ยหงวนพยักหน้า

"รู้น่า"

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กล่าวถามลูกชายของท่านเบาๆ

"พวกแกสี่คนคบคิดทำอะไรกันหรือวะพล"

นายพัชรภรณ์ ผีนหัวเราะ

"อ้า...คืออย่างนี้ครับคุณพ่อ..."

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ตวาดพลเสี่ยลั่น

"อย่าพูดซีไวย์"

พลชกฉิว

"แล้วกันคุณอาผมกำลังจะโกหกคุณพ่อครับ"

"งานระอะ ข้าไม่รู้นี่หว่ายังงั้นก็โกหกต่อไปเถอะ"

นันทาพูดเสริมขึ้นทันที

"ไม่มีอะไรหรอก นอกจากจะคบคิดกันไปเที่ยวชุกชนเท่านั้นเอง"

นิกรทำตาเขียวกับพี่สาวของเขา

"ใครบอกว่าเราจะไปเที่ยวชุกชนละ เราจะไปชมงานผีต่างหาก"แล้วนิกรก็สะดุ้งเฮือกรีบยกมือปิดปากตัวเอง "อู๊ตตาย... เผลอพูดออกมาแล้ว"

คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้

"งานผีขามผีที่ไหนกันวะเจ้ากร"

นายทะเล้นทำหน้าที่ชอบกล

"จอดอยู่บนยอดเขาครับ เขาติดต่อกับพวกเราเมื่อตอนเย็นนี้เอง มีแสงไฟแลบออกมาทางลูกนัยน์ตาตัวเขียวปัด รูปร่างคล้ายๆคางคกตัวใหญ่ๆร้องอืดตลอดเวลา"

สี่นางกลืนน้ำลายเอือกพร้อมกัน ประโคมองคูหน้าผากของหล่อนแล้วทำตาแดงๆเหมือนกับจะร้องไห้ "โถ .. เป็นอะไรไปแล้ว พวกไม่รู้เรื่องๆเลยเมื่อเย็นนี้ก็ยังพูดกันรู้เรื่องนี้มา กระจา... โถคูชี ทำสะลิมสะลือน่าสงสาร"

นิกรได้ทีก็เลยแกล้งทำเป็นบ้า เขายกคิ้วให้เมียรักของเขาแล้วพูดอึมๆ ว่า

"ฝรั่งมาซ่อมให้แล้วแต่เสียงแหลมไปหน่อยเลยไปขอยืมเครื่องทำไฟที่วัดมาช่วยอีกเครื่องคราวนี้ด้ามะเมื่อม ไปเลย ฟังสงฟังเสา หางสงหางเสือก้านแดงก้านดำน้ำร้อนน้ำชาตะเข็บจิ้งจกป่า เชื้อที่เออะไฟจ้เราปลายตระกูลไทยต้องรักชาติ ฝนจะตกอย่างไรให้ชาติไทยเราเป็นมหาอำนาจก็แล้วกัน เพียง นะ โม พุทธาจะ...."

คุณหญิงวาดค่อย ๆ หันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

"พ่อดิเรก เจ้ากรรมันเป็นอะไรไปแล้ว...."

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก

"คุณอามัวแต่สนใจกับอำยกร ประเดี่ยอาหารบนโต๊ะนี้ที่เหลือแต่จานเปล่าๆเท่านั้นเอง คนบ้านะไม่ตั้งอกตั้งใจกินอย่างนี้หรือครับ"

เสียงหงวนแย้งขาไถ่ทอดมาจากมือนิกรทันที

"พอซีไวย แกล่เล่นเข้าไปตั้งสามขาแล้ว"

นิกรอึมแห้งๆ

"มันอร่อยนี่ว่า ความจริงถ้าไถ่มันมีขาเท่ากับกิ้งกือก็วิเศษมากทีเดียว นี่ตัวหนึ่งมีสองขาเท่านั้นยาย อึมแกทอดไถ่สองตัวได้ ๔ ขา"

การรับประทานอาหารค่ำมือนี่ไม่สู้จะออกรสเท่าใดนัก เพราะสี่สหายกับเจ้าแก้วและเจ้าคุณปัจจนิกๆ มีใจจ่อที่จะเดินทางไปชมพาหนะของโลกพระอังคารต่างคนต่างปกปิดเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ

เวลาผ่านพ้นไปที่ละน้อย

คณะพรรคสี่สหายอยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร.ดิเรกรอดยเวลานั้นนายแพทย์ใช้เวลาว่างศึกษาเครื่องรับส่งโทรทัศนอันเป็นของขวัญที่เขาได้รับจากชาวโลกพระอังคารแล้วเขาก็ยอมรับสารภาพว่าความรู้ของเขาน้อยเกินไป เขาไม่สามารถประดิษฐ์หรือแก้ไขเครื่องโทรทัศนนี้ได้แน่นอน และไม่มีนักประดิษฐ์คนใดในโลกนี้ที่จะสร้างได้ทั้งนี้ก็เนื่องจากเครื่องรับส่งโทรทัศนมีคุณภาพ ยอดเยี่ยมไม่น่าจะเป็นไปได้ ใช้กระแสไฟสลับหรือตรง แบตเตอรี่ได้ทั้งนั้น

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดพาสี่นางไปดูภาพยนตร์รอบดึกที่ศาลาเฉลิมไทย และ ออกไปจากบ้าน "พัชรภรณ์" ในเวลา ๒๐.๓๐ น.เศษ ดังนั้นคณะพรรคสี่สหายจึงโล่งใจไปตามกัน

ก่อนเวลา ๒๒.๐๐น. เล็กน้อยสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแก้วได้พากันลงไปทางหลังตึกใหญ่ และตรงเข้าไปสวนดอกไม้หลังบ้าน "พัชรภรณ์" ทั้ง ๖ คนยืนรวมกลุ่มอยู่ภายใต้ร่มเงาของต้นไม้ต้นหนึ่ง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ นึกกระหิมย์อึ้งออดตลอดเวลา ดิใจที่ท่านจะหายหัวด้านในคราวนี้

"เอ....ถ้าจะเหลวกระมังหว่า "ท่านเจ้าคุณพูดเปรยๆ

ดิเรกว่า "คงไม่เหลวหรือครับ อีก ๒ นาที ๔ทุ่ม ผมคิดว่าเขางมรับเราตรงตามเวลา ตามปกติ

นักวิทยาศาสตร์ นักประดิษฐ์ หรือผู้ที่เห็นว่าเวลามีค่าสำหรับเขามักจะรักษาเวลาเสมอ"

นิกรยกมือชี้ไปบนฟ้า ร้องตะโกนขึ้นด้วยความดีใจ

"โน่น...มาแล้วโว้ย"

ทุกคนมองตามสายตานายจอมทะเล้น

"ไหนวะ" เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ถามอย่างรื้อนรน

"โน่นยังไงล่ะครับ บินคู่กันมา"

"งานคืนะเรอะ"

"ล้างความแค้นไก่อักรับ" นายจอมทะเล้นพูดพลางหัวเราะพลาง

ท่านเจ้าคุณยกกำปั้นทุบหลังนิกรดั่งบึก

"นี่แน่ โทกหน้าตายคืนัก"

ดร. ดิเรก ยกมือไขว้ หลังเดินวนเวียนไปมาในท่าที่กระสับส่ายสักครู่หนึ่งทุกคนก็ได้ยินเสียงกระหึ่มคล้ายกับเสียงไดนาโมไฟฟ้าดังขึ้นในอากาศ เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ดีใจเหลือที่จะกล่าว

ท่านยกมือชี้บอกสี่สหาย

"แน่โว้ยที่นี้มาแน่"

นิกรปิดมือพ่อดาของเขา

"อย่าชี้ครับคุณพ่อเดี๋ยวนี้ตัววน"

"ฮ่า... ไม่ใช่รู้งิมน้ำนี้หว่า"

"อ้าว ผมเตือนดีๆ ยังจะเถียงอีก เอามือเช็ดกันซีครับ"

"ปู่โธ่อา้ยนี้" ท่านเจ้าคุณพูดพลางหัวเราะพลาง

ขามผีเครื่องนั้น ลอยนิ่งเฉยสูงจากดิน ประมาณร้อยเมตรมาแล้วบินต่ำลงมาทีละน้อย รูปลักษณะของมันเหมือนกับขามก๊วยเตี้ยวเราดีๆ นี่เองมีขนาดโตกว่า "แพ็คการ์ด" สักครึ่งหนึ่ง

ในที่สุด ขามผีก็ลงสู่พื้นดินในบริเวณสวนดอกไม้หลังบ้าน "พัชรภรณ์" โดยสวัสดิภาพ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๑ และเจ้าแห้วรีบเดินเข้าไปที่ขามผีเครื่องนั้น

ประตูด้านขวาของขามผีเลื่อนออกโดยเครื่องมืออัตโนมัติ มนุษย์เหล็กแห่งโลกพระอังคารเดินออกมาจากประตูนั้นรูปลักษณะของหุ่นยนต์เหมือนกับที่ปรากฏในจอโทรทัศน์เมื่อตอนเย็นนัยน์ตาทั้งสองข้างโปนถลนวาวโรจน์ มีแสงพุ่งออกมาเหมือนไฟฉาย ที่หน้าอกมีดวงไฟสีต่างๆ ปิดเปิดดูวาวตลอดเวลา มนุษย์พระอังคาร กัมศิระะ โคง์ค่านับคณะพรรคสี่สหายอย่างนอนน้อม

"สวัสดิ์ครับ ทุกๆ คน" เขาพูดภาษาไทย อย่าง ชัดเจน "จำผมได้ไหมครับ ผมคือศาสตราจารย์กนก ผู้เชี่ยวชาญพลังงานปรมาณูแห่งพิภพ พระอังคาร"

หุ่นเหล็กยิ้มให้สี่หงวน

"ยินดีครับ อาเสี่ย พวกคุณจะเรียกผมว่าอาจารย์ก็ได้"

สี่หงวนร้องขึ้นดัง ๆ

"โอ...ท่านศาสตราจารย์กระดกหรือครับ รูปร่างของท่านใหญ่โตกว่าที่เห็นในจอโทรทัศน์เป็นกอง"

หุ่นยนต์หัวเราะเลาๆ ทำปากปะหงับๆ น่ากลัว

"จอโทรทัศน์ ๑๒ นิ้วเท่านั้นนี่ครับอาเสี่ย ผมดีใจจริง ๆ ที่ได้รู้จักและเป็นมิตรกับพวกคุณ สหายต่างพิภพของผม แต่อาเสี่ยโปรดจำชื่อผมให้มั่น ผมชื่อกนกไม่ได้ชื่อกระดก"

อาเสี่ยทำคอย่น

"ตายจริงของโทษนะครับท่านอาจารย์กรุณาอนุญาตให้พวกเราเรียกว่าท่านอาจารย์เถอะนะครับ เราเชื่อ
ที่เดียวว่า ท่านอาจารย์เป็นนักวิทยาศาสตร์ชั้นเยี่ยมของโลกพระอังคาร"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ พุคเสริมขึ้น

"ไปกันหรือยังละ ท่านอาจารย์ผมอยากฉายแสงพิเศษตามที่คุณว่าเต็มทนแล้ว จะได้สิ้นสุดกรรมเวรกัน
เสียที"

หุ่นยนต์หัวเราะ

"ไปซีครับ เชิญขึ้นพาหะภาสของเราได้แล้ว นี่แหละครับคือขามผี เพราะมีรูปร่างคล้ายขาม และขามผี
นี้อยู่ประจำในงานผีของเรา งานผีลำหนึ่งก็ต้องมีขามผีลำหนึ่ง"

นิกร พุคเสริมขึ้น

"แล้วครกผี, ไม้ตีพริกผี หรือเขียงผี อ้อได้ผีมาด้วยหรือเปล่าครับ"

ศาสตราจารย์กนกอดหัวเราะไม่ได้

"ไม่มีหรือครับ คุณนิกร "

อาเสี้ยกล่าวถามมนุษย์งานผีอย่างนอบน้อม

"อย่างนี้ ภาษาชาวโลกพระอังคารเขาเรียกว่าอะไรครับ อาจารย์ "

" อ้อ พวกเราเรียกขามผีว่า ...พริคซ่าซ่า ครับ"

พลหัวเราะเบาๆ

"แปลว่าขามผีหรือคุณ "

"ครับ ถูกแล้ว เราเรียกกันว่าพริคซ่าซ่า แต่ ถ้างานผีเราเรียกกันว่าบีดที่ด"

ดร. ดิเรกถอนหายใจเอือกใหญ่

"แหม ภาษาของชาวโลกพระอังคารรู้สึกว่ฟังยากเหลือเกินนะครับท่าน อาจารย์เสียงที่พูดเหมือนกับถูก
ทุบหลังตลอดเวลา"

"ไม่ยากเลยครับคุณหมอ คนฉลาดอย่างคุณหมอไม่กี่วันก็เรียนรู้ แล้วผมจะสอนภาษาอ่านเขียนพูดของ
ชาวโลกพระอังคารให้ เพราะต่อไปถึงแม้ผมจะกลับไปโลกของผมแล้วเราก็จะได้ติดต่อโดยเครื่องรับโทรทัศน์
พิเศษของผม อ้อ ...เชิญ ขึ้นขามผีเถอะครับ ภายใน ๒๐ นาที ขามผีนี้จะร้อนลงบนภูเขาลูกหนึ่ง ซึ่งพาหะภาสหรือ
งานผีของเราอยู่ที่นั่น"

พลกล่าวถามเพื่อนต่าง โลกอย่างนอบน้อม

"ท่านอาจารย์ถอดหน้าให้เราดูใบหน้าอันแท้จริงของท่านอาจารย์หน่อยได้ไหมครับ "

"โอ...เสียใจเหลือเกินคุณพล ผมบอกคุณแล้วว่า ถ้าร่างกายของเราถูกอากาศที่โลกนี้ เราจะต้องตายด้วย
เชื้อจุลินทรีย์ทันที เอาไว้ไปถึงงานผีเสียก่อน ผมจะให้พวกคุณได้เห็นตัวของผมซึ่งอยู่ในหุ่นเหล็กนี้ เชิญเถอะครับ
อย่าให้เสียเวลาเลย"

นิกร พุคขึ้นทันที

"ท่านอาจารย์ครับ"

"ว่าไง คุณนิกร"

นายจอมทะเล้นยิ้มแป้น

"ผมอยากจะเรียนถามอะไรสักหน่อย ประทาน โทษวัตถุที่ห้อยอยู่ข้างเอวท่านอาจารย์รูปร่างเหมือน ไม้ตี
พริกนะอะไรครับ"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะชอบใจ

"เปล่า...ไม่ใช่! มีดีพริกหรือคุณ โลกพระอังคาร ไม่มีใครกินน้ำพริก วัตถุดิบนี้คืออาวุธร้ายของผม มันคือแสงมฤตยู ฉายไปถูกอะไรเข้า แม้สิ่งนั้นจะเป็นเหล็กก็จะไหม้ละลายเป็นจุลินทรีย์ในพริบตาเลยมีคุณค่ายิ่งกว่าอาร์.บอมบ์ หรือเอช.บอมบ์ ของชาวโลกนี้มากมายนัก"

อาสาเสียดูเสริมขึ้นเบาๆ

"ท่านอาจารย์ลองฉายตัวเจ้าแห้วให้ผมดูหน่อยเถอะครับ"

"อ้าว" เจ้าแห้วร้องเอ็ดตะโร "รับประธานอยู่ดี ๆ จะให้ผมกลายเป็นเจ้าถ่านไปแล้วไหมล่ะ"

ครั้นแล้ว มนุษย์ต่างพิภพก็พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้ว เดินเข้าไปในซามตี ช่างในมีแสงไฟสีม่วงอ่อนสว่างไสวราวกับกลางวัน แต่หาดวงไฟหรือหลอดไฟไม่พบ มีที่นั่งเป็นเบาะหนัง ๓ ที่นั่ง เบาะหนึ่งนั่งได้สองคน มนุษย์พระอังคารนั่งประจำที่นักบินตอนหน้า

ประตูด้านข้างค่อยๆ เลื่อนปิดเข้ามาหากันแล้ว ศาสตราจารย์กนก เอื้อมมือปิดเปิดสวิท และเครื่องบังคับยุ่งไปหมด ดร.ดิเรกของเราจ้องตาเขม็งมองดูตลอดเวลา

ซามตีค่อยๆ ลอยขึ้นสู่อากาศอย่างแผ่วช้า คณะพรรคสี่สหายรู้สึกตื่นเต้นแปลกใจไปตามกัน เมื่อลอยขึ้นมาสูงจากพื้นดินราว ๒๐๐ เมตร มันก็บินไปอย่างรวดเร็ว และทวีความเร็วขึ้นหลายเท่าเร็วกว่าซูเปอร์เซเบอร์ เครื่องบินไอพ่นประจัญบานเกือบสองเท่า

แต่ทุกคนนั่งสบายยิ่งกว่า นั่งรถเก๋งคันใหญ่ ชาวพระนคร ไม่มีใครรู้ว่าขณะนี้ซามตีกำลังบินอยู่เหนือย่านฟ้ากรุงฯ และออกไปพ้นพระนครแล้ว บ่ายโฉมหน้าไปทางทิศเหนือด้วยความเร็วสูง

คณะพรรคสี่สหายรู้สึกตื่นเต้นตลอดเวลาต่างสนทนาวิพากษ์วิจารณ์กันมาตลอดทาง

เจ้าคุณปัจฉิมฯ กล่าวสรรพยกอนายแพทย์หนุ่ม

"เป็นยังไงดิเรก แกคงจะยอมรับแล้วสินะว่ามนุษย์ชาวโลกพระอังคารมีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์ดีกว่านักวิทยาศาสตร์ของโลกเรามาก"

ดร.ดิเรกผินยิ้ม

"อ้อไร ผมเชื่อเหลือเกินครับว่าพลังงานปรมาณูเป็นเรื่องเล็กสำหรับชาวโลกพระอังคารขณะนี้ผมกำลังแปลกใจที่สุด ยานฟ้าที่เราโดยสารมานี้มันแล่นไปได้ยังไงและทำไมไม่เสียบกริบอย่างนี้"

ศาสตราจารย์กนกหันมาพูดกับดิเรก

"ผมบอกคุณหมอลแล้วว่าเราใช้กระแสไฟฟ้าในห้วงเวหาตัวเอง พาหะกาศของเราไม่ได้ใช้เครื่องยนต์เลย มันบินไปด้วยอำนาจแม่เหล็กไฟฟ้าเท่านั้น ชาวโลกพระอังคารเลิกใช้เครื่องบินไอพ่นมาหลายพันปีแล้ว ถ้าคุณหมอลและคุณ ๆ เหล่านี้ไปเห็นพาหะกาศ หรือ จานผีของเราแล้วผมรับรองว่าทุกคนจะตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจที่สุด"

เสียดูถามว่า

"เกือบถึงจานผีหรือยังครับท่านอาจารย์"

"เรามาได้ครึ่งทางแล้วอาสา ตอนนี้เรากำลังบินอยู่เหนือจังหวัดนครสวรรค์แล้ว"

"ไอ้ โฮ " นิกร้อถั่น "แพลั๊บเดียวเท่านั้นมันถึงนครสวรรค์แล้วหรือครับรูปร่างทะอะทะเหมือนซามก๊วยเตี้ยวไม่น่าจะบินได้เร็วอย่างนี้เลย ภูเขาที่งานผีจอดพักอยู่ในเวลานี้อยู่ในเขตจังหวัดอะไรครับ ท่านอาจารย์ "

"ระหว่างลำปางกับเชียงใหม่ครับ และอยู่ในป่าสูง "

พลตามขึ้นบ้าง

"ท่านอาจารย์กับพรรคพวก ไม่เคียดรื้อนในเรื่องอาหารการกินบ้างหรือครับ"

"เปล่าไม่เคียดรื้อนเลยคุณ เรากินอาหารสำเร็จมีอย่างหนึ่งเพียงเม็ดเล็กๆ ขนาดเอสไพรินเท่านั้น ส่วนน้ำดื่มเราก็แยกจากอากาศ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กล่าวตามขึ้นบ้าง

" जानศึมาด้วยกันก็ล้าครับ"

"ถ้าเคียดครับได้เท่า แต่มีเจ้าหน้าที่ประมาณ ๕๐ คน जानศึของเราใหญ่โตมาก วัดเส้นผ่าศูนย์กลาง ถึง ๓๐ เมตร มีเครื่อง บำรุงความสุขสารพัด ข้าวของเครื่องใช้มีพร้อมทุกอย่าง แม้กระทั่งผู้หญิง...ถ้าเราต้องการมีความสุขจากเพศตรงกันข้าม เรามีหุ่นผู้หญิงที่เคลื่อนไหวได้และพูดได้"

"โอ" อาเสี่ยตรง "แล้วมันจะบ่นว่าหรือคำเราไหมครับท่านอาจารย์ถ้าหุ่นนั้นได้เสียเป็นเมียเราแล้ว"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะลั่น

"อาเสี่ยไปชมด้วยตาเองดีกว่าครับ อย่างให้ผมอธิบายเลขจะหมครส อีก ๑๕ นาทีเราจะถึงที่หมายแล้ว" ขณะนี้ขามศึบินเร็วเต็มที่ และอยู่สูงจากพื้นดินประมาณ ๒๐๐๐ เมตร ขณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วรู้สึกว่อากาศค่อนข้างหนาวเย็น และเมื่อมองดูข้างล่างก็แลเห็นแต่แสงตะเกียงวาววับตามบ้านชาวบ้านปรากฏเป็นแห่งๆ

ตลอดเวลานั่งอยู่ในขามศึ นายแพทย์หนุ่มได้สนใจในการบังคับเครื่องขามศึตลอดเวลาเขาเฝ้ามองดูศาสตราจารย์กนกบังคับขามศึเครื่องนั้น เครื่องอุปกรณ์ในการบินมีอยู่มากมาย หน้าปัทม์ต่างๆ ที่อยู่ข้างหน้าศาสตราจารย์กนก แห่งพิภพพระอังคารนั้นไม่ต่ำกว่า ๔๐ อันศาสตราจารย์กนกนั่งถือพวงมาลัย ซึ่งเป็นรูปครึ่งวงกลม โดยไม่ได้มีท่าทีว่าเขาตั้งใจอะไรสักอย่าง ทั้งนี้ก็เพราะว่าขามศึพาหนะวิเศษ มีเครื่องกลไกบังคับอย่างดีเลิศ แสดงให้เห็นว่าวิศวกรของชาวพระอังคารนั้น มีความรู้ความสามารถอย่างยอดเยี่ยม

ในที่สุดขามศึก็บรรลุถึงจุดหมายปลายทาง เมื่อขามศึลอยนิ่งเฉยอยู่ในอากาศศาสตราจารย์กนกก็หันมาทางคณะพรรคสี่สหาย แล้วพูดว่า

" ถึงยอดเขาอันเป็นที่พักของพวกผมแล้ว มองให้ดีซีครับ พวกคุณจะได้เห็นแสงสว่างเป็นสี่เหลี่ยมวาวปรากฏอยู่บนยอดเขาตามช่องสี่เหลี่ยม เล็กๆ รอบวงกลม นี่ก็คือแสงที่ส่องลอดออกมาจากหน้าต่างขามศึของเรา"

ทุกคนต่างมองไปข้างล่าง ความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจบังเกิดขึ้นอีกเป็นทวีคูณ ศาสตราจารย์ กนก บังคับขามศึลอยต่ำลงมาเป็นเส้นตรงแบบเดียวกับการลงไนท์จังก์ของเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ แต่ประสิทธิภาพระหว่างเฮลิคอปเตอร์กับขามศึนั้นย่อมแตกต่างกันราวกับฟ้าดิน

जानศึมหึมาของชาว โลกพระอังคารมีรูปลักษณะเหมือนกับหมวกกะโล่ หรือหมวกกันแดด ต่างกันที่ขอบของมันเป็นวงกลม ส่วน หมวกกันแดดนั้นเป็นวงรี เมื่อขามศึลอยต่ำลงมา ส่วนบนของ जानศึก็เผยออกด้วยเครื่องมืออัตโนมัติ ขามศึค่อยๆ เลื่อนลงไปใน जानศึ แล้วส่วนบนของ जानศึก็ปิดสนิทตามเดิม ศาสตราจารย์กนกอธิบายให้คณะพรรคสี่สหาย ทราบว่า जानศึของชาว โลกพระอังคารทุกๆ เครื่องจะต้องมีขามศึอยู่หนึ่งเครื่อง ซึ่งขามศึนั้นก็คล้ายกับเรือกระเชียงประจำเรือใหญ่ๆ นั่นเอง

ครั้นแล้ว ผู้เชี่ยวชาญพลังงานปรมาณูแห่งโลกพระอังคารก็พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วออกไปจากขามศึ ลงบันไดเหล็กไปข้างล่าง ทุกสิ่งทุกอย่างภายในปริมาตรอวกกว้างขวางของ जानศึ ล้วนแต่ทำให้คณะพรรคสี่สหาย ของเรตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว ดร.ดิเรกไม่อาจจะทราบได้ว่าลำตัวอันมหึมาของ जानศึนี้สร้างด้วยวัสดุชนิดใด แต่ไม่ใช่เหล็กแน่นอนมันคงจะเป็นวัสดุชนิดหนึ่ง ซึ่งมีความเหนียวแน่นกว่าเหล็กหลายร้อยเท่า

และทนต่อความเสียดสีของอากาศ ทั้งนี้ก็เพราะศาสตราจารย์กนก กล่าวว่า ขณะที่งานฝึบินออกไปพ้นจากความ
ดึงดูดของโลก คืออยู่ในอวกาศ จามฝึจะทำความเร็วได้ถึงชั่วโมงละ ๑๕๐,๐๐๐ ไมล์ อัน เป็นอัตราเร่งสูงสุด และ
งานฝึทุกๆ เครื่องจะบินอยู่ในห้วงเวลาได้เป็นเวลานับปี โดยไม่ต้องร่อนลงยังดวงดาวใดเลย การที่ดร.ดิเรกได้
สนทนากับศาสตราจารย์กนก ระหว่างที่นั่งชมฝึเดินทางมาที่นั่น ทำให้นายแพทย์หนุ่มได้รับความรู้ต่างๆ
มากมาย และทำให้เขารู้สึกตัวว่าขณะนี้เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่มีความหมายอะไรแล้ว

ศาสตราจารย์กนก ซึ่งอยู่ในเรือนร่างของหุ่นยนต์เดินจับๆ นำหน้าพาคณะพรรคสี่สหาย ผ่านไปตาม
ทางภายในบริเวณงานฝึอันกว้างใหญ่และเต็มไปด้วยห้องหับต่างๆ ในที่สุดศาสตราจารย์กนกก็พาทุกคนมายังห้อง
บังคับการซึ่งเป็นห้องใหญ่ และเต็มไปด้วยเครื่องกลไก บังคับงานฝึ เครื่องมือต่างๆ ขึ้นแปลกและใหม่ในสายตา
ของดร.ดิเรก

ศาสตราจารย์กนกได้เอื้อมมือโยกสวิทท์ไกต่างๆ และกดปุ่มอะไรต่ออะไรอุ่นไปหมด จนกระทั่งนิกร
รำคาญใจก็กล่าวถาม

"ขอโทษนะครับท่านอาจารย์ปุ่มและสวิทท์ต่างๆ ทั้งหมดนี้จะมีในราวสองพันอันเห็นจะได้ ท่านอาจารย์
คิดไว้กี่ๆ หรืออย่างไรครับ ผมเห็นท่านอาจารย์โยกโน่นกดนี่อย่างสับสนไม่เห็นมีอะไรเกิดขึ้นเลย"

หุ่นยนต์หัวเราะชอบใจ

"คุณนิกรที่รัก มนุษย์แห่งโลกพระอังคารนั้นล้วนแต่มีสัญจะ ไม่โกหกตลปแสดงเหมือนชาวโลกนี้สวิทท์
ต่างๆ ตลอดจนหน้าปัทม์อันมากมายล้วนแต่เป็นเครื่องยนต์กลไกอันวิเศษ อีกสักครู่คุณคงจะรู้ว่ามีผลอะไรเกิด
ขึ้นมา"

นายจอมทะเล้นยิ้มแห้งๆ

"หรือครับผมพูดเกินเลยไปบ้างอาจารย์อย่าถือโทษ โกรธผมเลยนะครับ ฮ้ายผมมันเป็นคนทะเล้งมาแต่
ไหนแต่ไรแล้ว ความจริงมันไม่ใช่ความคิดของผมหรอกครับ ผมเป็นเด็ก พ่อแม่ไม่ใคร่จะสั่งสอนผมก็เลยทะเล้ง
เสียจนเคยตัว"

หุ่นยนต์หัวเราะที่ๆ ในลำคอ เขาเชิญให้ชาวโลกมนุษย์ทั้ง ๖ คนสั่งรวมกัน บนโซฟาร์ขนาดใหญ่
ทันใดนั้นเองพื้นงานฝึก็แยกออกเป็น ๖ ช่องเบื้องหน้าสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้ว มีอภิศาสตร์ยื่น
ออกมาจากช่องเหล่านั้นจนสุดแขน ทั้ง หกมือถือถาดเล็กๆ ใส่แก้ววิสกี้ผสม โซดาแล้วยื่นมาให้ชาวโลกมนุษย์มือ
เหล่านี้มีรูปลักษณะคล้ายกับมือผู้หญิง

ทุกคนหน้าตื่นไปตามกัน ก่อนที่ใครจะพูดว่าอะไร เสียงแจ้วๆ ของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังขึ้นแผ่วเบา ซึ่ง
เป็นเสียงที่สุภาพอ่อนโยนน่าฟังมาก

"เชิญดื่มเสียน้อยซีคะ พวกเราชาวโลกพระอังคารขอต้อนรับพวกท่านด้วยไมตรีอันจริงใจ"

ศาสตราจารย์กนกพยักหน้ากับคณะพรรคสี่สหาย

"เชิญซีครับ ดื่มเสียนิดหน่อยก่อนแล้วเราค่อยคุยกัน "

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้ว ต่างรับแก้วน้ำสี่เหล็องมาจากมืออภิศาสตร์ มือเหล่านั้นค่อยๆ
เลื่อนลงไปได้พื้นห้องตามเดิม

ทุกคน ต่างยกแก้วน้ำสี่เหล็องขึ้นดื่ม และพอเหล้าตกถึงท้องทุกคนก็มีความสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้น
อย่างน่าประหลาด วิสกี้ของชาวพระอังคาร มีกลิ่นหอมหวานเหมือนกับกลิ่นของเกษรดอกไม้

"โฮโฮ" อาเสี่ยว้องลั่น "ท่านอาจารย์ครับวิสกี้ของท่านอาจารย์มีรสชาติพิเศษเหลือเกิน"

มนุษย์หุ่นยนต์พยักหน้ารับว่าเป็นจริง

"ถูกแล้วครับ อาเสี่ย วิกิที่โลกพระอังคารมีคุณภาพสูงมาก คิมเข้าไปแล้วบำรุงกำลัง ทำให้ร่างกายสดชื่น มีสติปัญญาเฉียบแหลมขึ้น คึกคักเข้มแข็งตลอดเวลา"

อาเสี่ยทำตาปริบๆ

"ท่านอาจารย์ให้ผมเป็นเอเยนต์ขายวิกินี้ได้ไหมครับ ทำสัญญาซื้อขายกันเป็นปี ๆ ท่านอาจารย์เอาบรรทุกงานฝีมือส่งผมก็แล้วกัน "

ศาสตราจารย์กนกอดหัวเราะไม่ได้ เขา เดินวนเวียนไปมารอบๆ หอบังคับการนั้นและเขาก็ยื่นเด่นเป็นสง่า

"อ้อ... บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่ผมจะให้พวกคุณได้เห็นรูปร่างและหน้าตาอันแท้จริงของผมขออย่าได้ประหลาดใจอะไรเลย ถ้าผมจะเรียนให้ทราบว่าผมนี้เป็นคนไทยคนหนึ่ง ซึ่ง ได้เดินทางไปยังพิภพพระอังคารเมื่อก่อนมหาสงครามโลกครั้งที่สองนี้ ผมได้ไปเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ประเทศเยอรมันนี่โดยทุนส่วนตัว พวกคุณอย่าได้เข้าใจผิดคิดว่าผมเป็นคนหนุ่ม ความจริงผมมีอายุแก่กว่าพวกคุณเล็กน้อย ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่เชี่ยวชาญคนหนึ่ง เรียนจบมหาวิทยาลัยที่กรุงเบอร์ลินได้รับปริญญาเกียรตินิยม และทางรัฐบาลเยอรมันได้เชิญผมเป็นกรรมการคนหนึ่งในการค้นคว้าพลังงานปรมาณู"

ดร.ดิเรกร้องขึ้นดังๆ

"อะไรกันครับนี่ ผมลงไปหมดแล้วท่านอาจารย์เป็นคนไทยจริง ๆ หรือครับ"

"ถูกแล้วคุณหมอ สิ่งเฉย ๆ เอะผมจะเล่าให้ฟัง ผมคือศาสตราจารย์กนก โกสุมพันธุ์ เป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับฮิตเลอร์คนหนึ่งผมขอรับรองด้วยเกียรติว่า ท่านคือพ ฮิตเลอร์มีความศรัทธานิยมชมชอบในความรู้ของผมมากถึงกับเคยกล่าวในที่ประชุมสภาป้องกันอาณาจักรว่าผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกผมจำได้ว่าปีนั้นตรงกับ พ.ศ. ๒๔๘๒ นักประดิษฐ์ ชาวเยอรมันได้สร้างจรวดขึ้นเครื่องหนึ่งเพื่อใช้เดินทางไปยังพิภพดาวอังคาร การสร้างได้ปกปิดเป็นความลับและเริ่มสร้างหลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ผมเองได้รู้เรื่องจรวดหรือพาหนะกาสนี้ก็ต่อเมื่อเขาสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วรัฐบาลเยอรมัน ได้ขอร้องให้ผมเดินทางไปยังโลกพระอังคารพร้อมกับศาสตราจารย์อีกสี่ท่าน คือ ท่านศาสตราจารย์ ฟอน บี.กริม แอน โก คน หนึ่งศาสตราจารย์ เกลาน์ ฮันส์ไกเยอร์อีกคนหนึ่ง แล้วก็ศาสตราจารย์ ไฟคสวาเกินกับ ศาสตราจารย์ อ้อ....."

เสี่ยหงวนพูดยิ้ม

" น่ากลัวจะศาสตราจารย์เบ็นซ์ละมังครับ"

"ไม่ใช่อาเสี่ย ท่านชื่อศาสตราจารย์บ็อคควอร์ด แชนซาร์"

เสี่ยหงวนหัวเราะก๊าก

"ผมนึกแล้ว ไม่ผิด ถ้าไม่ใช่ศาสตราจารย์เบ็นซ์ก็ต้องเป็นศาสตราจารย์บ็อคควอร์ด หรือมายก็จะเป็นศาสตราจารย์โอเบิ้ล "

คราวนี้มีมนุษย์หุ่นยนต์มองดูอาเสี่ยกิมหงวนอย่างเดือดดาล

"อาเสี่ยเข้าใจว่า ผมพูดโกหกส่งเดชอย่างนั้นหรืออาเสี่ยรู้หรือเปล่า... ว่าชื่อรถยนต์ต่างๆ ที่ทำจากประเทศเยอรมันนี่เขาตั้งชื่อจากนักวิทยาศาสตร์คนสำคัญ ผมสาบานได้ว่าเรื่องที่ผมเล่านี้มีความจริงถึงสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์"

นายแพทย์หนุ่มขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมองดูกิมหงวนแล้วพูดยิ้ม

"ถ้าแกไม่ยอมฟังก็นั่งเฉยๆ กันกำลังสนใจในเรื่องของท่านอาจารย์มาก" แล้วดิเรกก็หันมาทางหุ่นยนต์"เล่าต่อไปเถอะครับท่านอาจารย์"

หุ่นพยนต์ย่อมออกมาได้

"ผมกับศาสตราจารย์ที่กล่าวมาแล้วรวม ๕ คน ได้ออกเดินทางไปยังพิภพพระอังคารในตอนดึกสงัดคืนวันหนึ่ง ซึ่งในระหว่างนั้นเป็นเวลาที่เราพระอังคารได้โคจรเข้ามาใกล้โลกเรามากที่สุด จรวดยานของเราได้ทำการเดินทางด้วยการปกปิดเป็นความลับที่สุดใช้แรงขับเคลื่อนด้วยพลังงานปรมาณู ซึ่งในการเดินทางนั้นเราทุกคนต้องผจญกับเหตุการณ์อันน่าตื่นเต้น หวาดเสียวสยดสยอง เราใช้เวลาในการเดินทางเกือบสองเดือนจึงถึงพิภพพระอังคารโดยสวัสดิภาพ แต่นั่นหมายความว่า เราไม่สามารถจะเดินทางกลับโดยพาหนะภาคเครื่องนั้นได้อีกแล้ว เพราะขณะที่จรวดลงสู่พื้นพิภพพระอังคารจรวดได้ชนกับภูเขาสูงหนึ่งจนแหลกละเอียด และผมคนเดียวเท่านั้นที่รอดตายเหมือนกับมีปาฏิหาริย์"

นิกรกระซิบกระซาบกับเสี่ยหงวนเบาๆ

"คล้ายๆ กับเรื่องหนึ่งไว้อ"

ศาสตราจารย์กนกเล่าต่อไป

"ผมได้รับความช่วยเหลือจากชาวโลกพระอังคารอย่างดีที่สุด ทุกคนโปรดตั้งใจฟังผม ผมขอยืนยันว่าพิภพพระอังคารนั้นเจริญกว่าโลกเราหลายพันเท่า ไม่ใช่หลายสิบล้านเท่า ตั้งแต่ตีกรามบ้านเรือนถนนหนทาง การคมนาคมสวยงามและสะดวกสบายทั้งสิ้น น้ำไหลไฟสว่างตลอดวัน ชาวโลกพระอังคารล้วนแต่มีการศึกษาสูงถ้าจะเปรียบเทียบแล้ว นักเรียนอนุบาลชั้นปฐมวัยเด็กนักเรียนอายุในราว ๕-๖ ขวบก็มีความรู้ขนาดศาสตราจารย์ของโลกเรานี้ รู้สึกว่าชาวโลกพระอังคารตื่นตื่นยินดีมากที่ได้เห็นผมเป็นเพื่อนต่างโลกของเขาผมถูกส่งตัวไปอยู่กับนักวิทยาศาสตร์คณะหนึ่ง และนับว่าผมได้ให้ประโยชน์แก่เขาได้มากมายในเรื่องโลกมนุษย์ซึ่งชาวโลกพระอังคารเชื่อว่าโลกเรามีมนุษย์มีพืชเช่นเดียวกับโลกพระอังคารผมได้ใช้เวลาสามสี่ปีร่วมกับนักวิทยาศาสตร์ฝีมือเยี่ยมของชาวโลกพระอังคารหลายคนสร้างงานผจญสำเร็จแล้วนำงานที่ออกบินทดลองผมได้มาเที่ยวโลกเราในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สองนี้หลายครั้ง ใช้เวลาเดินทางจากโลกพระอังคารมาโลกเราเพียงเจ็ดวันเท่านั้นขอให้ผมได้แสดงความจริงให้ทราบว่าคุณอยู่ห่างจากโลกพระอังคารเพียง ๒๐ ล้านไมล์ ไม่ใช่ ๔๘ ล้านไมล์ตามที่นักวิทยาศาสตร์คิดคำนวณไว้"

ดร.ดิเรกกล่าวถามขึ้นทันที

"ท่านอาจารย์เคยนำงานศิลปะที่ไหนบ้างครับ"

หุ่นพยนต์สันสิริชะ

"ผมไม่กล้านำลง เพราะเพียงแต่ผ่านประเทศบางประเทศเราก็ถูกป.ค.อ. ระดมยิงอย่างหนาแน่น ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมชาวโลกมนุษย์นี้จึงสำคัญผิดคิดว่าผู้ที่มาจากดาวดวงอื่นทั้งหลายจะต้องมาในฐานะศัตรู"

"แล้วยังไปครับ ท่านอาจารย์" พลกล่าวถามด้วยความสนใจยิ่ง

หุ่นพยนต์หันมาทนายพัชราภรณ์

"ผมเดินทางไปมาหลายต่อหลายเที่ยว จนกระทั่งครั้งสุดท้ายนี้ ผมได้ตัดสินใจนำงานศิลปะบนยอดเขาลูกนี้และสามารถติดต่อกับพวกคุณได้สำเร็จ อ้า-นี่แหละครับคือความเป็นมาของผม ต่อไปนี้คุณสงสัยอะไรเชิญถามได้ผมยินดีจะตอบคำถามทุกๆ ข้อ และหลังจากนั้นก็พาพวกคุณเที่ยวชม ห้องหับต่างๆ ภายในงานฝีมืออันมหัศจรรย์ของเรา"

นิกรขมื่อขวาขึ้นเหนือสิริชะ

"ครูชะ ถ้าจะให้ดีแล้วครูกรุณาถอดหุ่นพยนต์ออกให้พวกผมได้เห็นรูปร่าง อันแท้จริงของครูหน่อยได้ไหมชะ"

ดร. กนกหัวเราะก๊าก

" ได้ซีคุณ ความจริงผมทำให้มันมากเรื่องมากราวไปเอง เพราะไม่อยากให้บริษัทหนึ่งที่ทำเรื่องของพวกเขา นพเคราะห์ ต่าง ๆ ได้รับความอับอายขายหน้า บรรยากาศในโลกรู้หรือที่โลกพระอังคารมันก็เหมือน ๆ กัน นั่นแหละคุณพูดกันอย่างง่าย ๆ ถ้ามีอีกซิเงินหายในเราก็มีชีวิตอยู่ได้ทั้งนั้น เท่าที่ผมสวมหุ่นเหล็กพระรุงพระรัง อย่างนี้ ก็เพื่อให้สมกับที่ผมมาจากดาวพระอังคาร ผมเองเป็นคนมีอารมณ์ขบขันเหมือนพวกคุณเหมือนกัน มาช่วยผมหน่อยคุณหมอ "

ดร. ดิเรกลุกขึ้นเดินเข้าไปหา ศาสตราจารย์กนกสั่งให้ดิเรกถอดศีรษะหุ่นเหล็กของเขาออกและค่อยๆ ถอดแขนขาหน้าออกที่ละชิ้น ในที่สุดพระพรคส์สหายก็ได้แลเห็นรูปร่างและโฉมหน้าอันแท้จริงของท่าน ศาสตราจารย์ผู้

หน้าตาของเขาก็คือคนไทยนั่นเอง และมีอายุประมาณ ๔๘ ปีเป็นอย่างมาก รูปร่างลักษณะแข็งแรง บุคลิกลักษณะขอกให้เห็นว่าเป็นผู้ที่มีความรู้สูง ศาสตราจารย์กนกสวมกางเกงขาวซึ่งเป็น กางเกงยัดแนบเนื้อ และสวมเสื้อยืดคอวีแขนยาวสีน้ำเงินหม่น

ศาสตราจารย์กนกเดินเข้ามานั่งบนเก้าอี้โน้มตัวหนึ่งกตรงข้ามกับพระคส์สหายแล้วพูดยิ้ม ๆ ว่า "บัดนี้พวกคุณแลเห็นหน้าผมแล้ว ใครจะโต้ถามอะไรผมก็เชิญถามได้"

ดร. ดิเรกกล่าวถามขึ้นทันที

" ท่านอาจารย์ครับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้รู้จักกับท่านอาจารย์ผู้ที่มีความรู้ความสามารถยากที่จะหาใครเปรียบเหมือน ผมอยากจะเรียนถามว่าเจ้าหน้าที่ประจำงานผีไปไหนกันหมด และนักวิทยาศาสตร์คนไทย สองสามคนที่ท่านอาจารย์ว่าได้ร่วมมือกับท่านอาจารย์นั้นอยู่ที่ไหนก่อนอื่นผมอยากเห็นหน้าชาวโลกพระอังคารสักคนหนึ่ง "

ศาสตราจารย์กนกยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

" ได้ซีครับ ถ้าคุณได้เห็นชาวโลกพระอังคารแล้วคุณคงจะแปลกใจไม่น้อย คุณหมอดคิดว่ารูปร่างหน้าตาของเขาก็เหมือนกับชาวโลกของเราใช่ไหมครับ "

" ออไรท์ ผมคิดว่ามันควรจะเป็นอย่างนั้น "

" เปล่า...คุณหมอลืมใจผิด จริงอยู่ชาวโลกพระอังคารมีรูปร่างและส่วนสูงคล้ายคลึงกับโลกเรา คือสูงประมาณ ๕ ถึง ๖ ฟิต ส่วนน้ำหนักตัวก็ในราว ๔๕ กิโลกรัมถึง ๗๐ กิโลกรัม แต่ชาวโลกพระอังคารนั้นมีหน้าตาอันน่าประหลาด หน้าของเขาเหมือนกับช้าง มิงวงยาวเหมือนกับช้างน้ยดาก็เหมือนช้าง ใบหูทั้งสองข้างก็เหมือนหูช้าง "

เสี่ยหงวนทำหน้าชอบกล

" เหมือนช้างจะเรียกคน อย่างไรเล่าครับท่านอาจารย์เป็นอันว่าชาวโลกพระอังคารก็คือช้างนั่นเองและเป็นช้างขนาดเล็ก "

" ไม่ใช่อย่างนั้น " ศาสตราจารย์กนกพูดยานาง " ผมหมายความว่าส่วนใบหน้าของชาวโลกพระอังคารเท่านั้นที่เหมือนช้าง แต่อวัยวะอื่นๆ ที่แขน, คอ และ ขา ตลอดจนมือเท้าเหมือนกับพวกเรานี้เอง จะแตกต่างกันก็ที่ว่าชาวโลกพระอังคารมีนิ้วมือและนิ้วเท้าถึงข้างละ ๗ นิ้ว "

" ว่า " นิกคราง " น่องๆ ก็ถือเข้าไปแล้วรวมสองมือสองเท้าก็มีตั้ง ๒๘ นิ้วนะซีครับท่านอาจารย์ใ้มีนิ้วมากนั่นละ "

"เอ...เรื่องนี้ผมตอบคุณ ไม่ได้คุณนิกร ถ้าจะให้ผมตอบตามความคาดคะเนของผม ก็คิดว่าเกี่ยวกับดินฟ้าอากาศนั่นเอง"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ เอ้อมมือเขี่ยศาสตราจารย์กนกแล้วกล่าวถามขึ้นอย่างร้อนรนว่า

"ท่านอาจารย์ครับ เมื่อชาวโลกพระอังคารหน้าตาเหมือนช้าง มันก็ไม่มีผมนะซีครับ ท่านอาจารย์"

ศาสตราจารย์หนุ่มในวัยชราขมเล็กน้อย

"เป็นความจริงครับ ได้เท่า ชาวโลกพระอังคารไม่มีผม และชาวโลกไม่จำเป็นต้องมีผมเพราะที่โลกพระอังคารอากาศหนาวมากเราแลเห็นแสงอาทิตย์อ่อนเต็มทน"

"อ้าว " เจ้าคุณปัจจนิกฯ เอ็ดตะโร "ถ้านั้นท่านอาจารย์ก็หลอกผมนะซีครับว่าไม่มีคนหัวล้าน เพราะมีรังสีพิเศษรักษาโรคคนหัวล้าน"

"เฮ้ เฮ้ ผมไม่ได้หลอกได้ทำหอรอกครับผมพูดเล่นสนุก ๆ นะ แต่ผมรับรองว่าผมสามารถที่จะช่วยให้ได้เท่าผมคำเหมือนกับมนุษย์ปุถุชนทั้งหลาย ด้วยอำนาจรังสีชนิดหนึ่ง อดใจรออีกสักครู่ นะครับผมจะช่วยให้เท่าแน่ๆ "

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ยิ้มออกมาได้

" ท่านอาจารย์รับปากยังก็ค่อยยังชั่วหน่อย"

เจ้าหัวเปรี้ยวปากเต็มทนก็พูดเสริมขึ้นมาว่า

"รับประทานอาจารย์ครับ รับประทานขอให้ผมดูตัวชาวโลกพระอังคารสักคนเถอะครับ ถ้าชอบมาพากลรับประทานผมก็จะขอซื้อจากท่านอาจารย์ไว้คนหนึ่งเพื่อออกแสดงงานภูเขาทองในเดือนพฤศจิกายนที่จะถึงนี้ ผมทราบว่างานปิดทองไหว้พระที่ภูเขาทองปีนี้มีแน่นอน"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะชอบใจ เขาลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะเล็กๆ ริมหน้าต่างแล้วพูดติดต่อกับคนของเขาด้วยเครื่องโทรศัพท์พิเศษซึ่งเป็นโทรศัพท์โทรภาพ ศาสตราจารย์กนกพูดภาษาชาวโลกพระอังคารอย่างคล่องแคล่ว แต่ ฟังดูแล้วภาษาที่พูดนั้นล้วนแต่ใช้แม่ก หรือแม่กตทั้งสิ้น ซึ่งคณะพรรคสี่สหายของเราไม่มีใครฟังรู้เรื่องได้แต่นั่งอมยิ้มไปตามกัน

สักครู่หนึ่ง ศาสตราจารย์กนกก็กลับมานั่งสนทนากับแขกผู้มีเกียรติของเขาตามเดิม ทันใดนั้นเองอาเสี้ยกิมหงวนก็ร้องตะโกนสุดเสียงและชี้มือไปทางประตูด้านขวา

"ช่างมาไว้ย"

ทุกคนหันไปทางประตูเข้าออก แล้วก็คลิ๊งพริ้งเพริดไปตามกัน

ชาวโลกพระอังคารคนหนึ่งแต่งกายคล้ายๆ กับศาสตราจารย์กนก ยืนอายเหนียมอยู่ข้างๆ ประตู เขาเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างขนาดเดียวกับนิกร คือค่อนข้างเล็กสัทหน้อยใบหน้าของเขาก็คือ ช้างเรเดียฯ นี่เองใบหูใหญ่โปกกระพือเบาๆ ไปมาและวงนั้นยาวถึงพื้นงานผี ถูกละ...เขาเป็นมนุษย์ แต่รูปร่างหน้าตาของเขาประหลาดที่สุด

" โอ้โฮ " นิกรร้องขึ้นดังๆ "ท่านอาจารย์ครับ..ถ้าหากว่าหน้าตาผมเป็นอย่างนี้ขึ้นเดินไปไหนคงถูกหมาฟัดแน่ เขาไม่รำคาญหรือครับ และหูกางเหมือนหูช้างอย่างนี้ ศีรษะของเขาโตกว่าศีรษะของผมตั้งสาม เท่า"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะเบาๆ

"เพราะชาวโลกพระอังคารมีศีรษะใหญ่โต จึงได้เฉลี่ยฉลาดกว่ามนุษย์ในโลกนี้ ฉลาดกว่ากันด้วยประการทั้งปวงแม้กระทั่งการเกี่ยวผู้หญิง"

"ปู่โธ" นิกรคราง"วงยาวเพื่ออย่างนี้ผู้หญิงที่ไหนเขาจะรักเล่าครับอาจารย์"

"อ้าว ผู้หญิงที่โลกพระอังคารก็มีวงมีหน้ามีตาเหมือนช้างเหมือนกันนี่คุณ"

นิกรกลืนน้ำลายดังเอือก

"ยังงั้นผมเห็นจะไม่ไปเที่ยวโลกพระอังคารละครับ ฮะ ฮะ ท่านอาจารย์เรียกเขามาคุยกับพวกเราหน่อยได้ไหมครับ "

"ได้ซิคุณ ผมยินดีที่จะบอกพวกคุณด้วยว่า สุภาพบุรุษชาวโลกพระอังคารผู้นี้พูดและอ่านเขียนภาษาได้ดีเขามีนามว่าอีดที่ด เป็นภาษาโลกพระอังคารแปลว่ากล้าหาญ ถ้าเป็นคนไทยก็จะชื่อว่าวีระนั่นเอง" พุดจบ ศาสตราจารย์กนก ก็กล่าวกับบุรุษผู้มีหน้าเหมือนช้างด้วยภาษาไทย "คุณอีดที่ด เขียวมารู้จักกับพรรคพวกของผมหน่อย ชาวพิภพพระหุทั้ง ๖ ท่านนี่คือมิตรที่ดีของเรา "

ชายหนุ่มผู้นั้นเดินเข้ามาด้วยกิริยากระดากกระเดื่องเหมือนกับสาวรุ่นๆ แล้วทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ล้มตัวหนึ่งข้างๆ ผู้บังคับการงานผีคือศาสตราจารย์กนกนั่นเอง

คณะพรรคสี่สายต่างจ้องตาเขม็งมองดูเจ้าหนุ่มผู้มาจากดวงดาวอันแสนไกลด้วยความตื่นตื่นแปลกใจ เหลือที่จะกล่าว ทุกคนได้รู้ความจริงว่า ชาวโลกพระอังคารนั้นมีรูปร่างหน้าตาเช่นนี้เอง

อาเล็ย กลืนน้ำลายคิดๆ กันหลายครั้ง แล้วหันมาถามศาสตราจารย์กนก

"ชื่ออะไรครับท่านอาจารย์"

"ชื่ออีดที่ดครับ แต่ผมขอร้องให้พวกคุณเรียกวีระดีกว่า"

อาเล็ยก็ขุ่น

" อีดที่ดน่าจะหมายความว่าตายไปแล้วสามสี่วันนี้ครับท่านอาจารย์ "

ศาสตราจารย์กนกอดหัวเราะไม่ได้

"ไม่ใช่อย่างนั้นอาเล็ยที่รัก อีดที่ดเป็นภาษาชาวโลกพระอังคาร แปลว่ากล้าหาญ ผมถึงได้บอกให้อาเล็ยเรียกเขาว่าวีระ สุภาพบุรุษผู้นี้เดินทางมายังโลกของเราเขาทำหน้าที่เป็นต้นกล คือรับผิดชอบเรื่องยนต์กลไกลของงานผี และมีช่างกลอีกหลายคนอยู่ในบังคับบัญชาของเขา"

เล็ยหงวนยิ้มให้ศาสตราจารย์กนก

"ท่านอาจารย์ครับคงมีเจ้าหน้าที่มาหลายคน โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่สำคัญมีใครบ้างครับ"

" ก็มีผมเป็นผู้บังคับการ แล้วก็...อีดที่ด เป็นช่างกลอุบอิมเป็นช่างวิทยุ คุบคืบเป็นต้นหน และซึกซึกเป็นต้นปืน"

อาเล็ยกลืนน้ำลายอีกครั้งหนึ่งเสียงดังเอือก

"ชื่อที่อาจารย์กล่าวมานี้ะไม่ใช่ภาษาไทยนะครับ"

"ถูกแล้วคุณ เป็นภาษาของชาวโลกพระอังคารโดยเฉพาะ"

พลกล่าวถามขึ้นด้วยความสงสัย

"ท่านอาจารย์ครับ การเดินทางมายังโลกนี้จะต้องมีการต่อสู้อะหว่างทางด้วยหรือครับ ถึงต้องมีต้นปืนมาด้วย"

ท่านศาสตราจารย์หันมายิ้มให้นายพัชราภรณ์

"ครับ เราต้องต่อสู้กับสะเก็ดดาวหรืออุกกาบาตในท้องฟ้า ถ้าเราหลบหลีกได้เราก็หลบมันเสีย ถ้าจวนตัวเราก็ใช้ปืนพิเศษของเรายิงทำลายมันข้อยยับไปคุณก็น่าจะรู้ดีแล้วว่า ในอากาศหรือห้วงจักรวาลนั้นมีกลุ่มอุกกาบาตมากมายเหลือที่จะคณานับ ซึ่งลูกอุกกาบาตเหล่านี้วิ่งไปในห้วงเวหาอันว่างเปล่า นับเป็นเวลาหลายร้อยหลายพันปี

"อ้อ" นิกอรูทานเบาๆ " อ้ายเรื่องดาวตกนี่แหละครับขายผมสังนักสังหนา บอกว่าอย่าให้ทั้กคุณขายว่า ถ้าเราทั้กแล้วแทนที่จ้ะเข้าห้องคนกลับไปเข้าห้องหมาฉิบ"

อาเลียจู้ปากเบาๆ แล้วหันมามองหน้านิกร

"กันเสียใจเหลือเกินที่กันลืมทั้กดาวประจำตัวของแกตอนที่ตกลงมายัง โลกมนุษย์ แกก็เลยมีโชคดี" ได้เกิด มาเป็นคน "

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขี้ขันอย่างครั้นเครง ทำให้ศาสตราจารย์กนกต้องพลอยหัวเราะขี้ขันบ้าง นายซ้าง นั่งกระสับกระส่ายอยู่นานแล้วดรอนทนไม่ได้ก็กล่าวขี้ขันดังๆ

"นี่เรียกผมให้มานั่งเป็น เบื่ออยู่อย่างนี้ละ หรือ รั้บคุยกับผมบางซีครั้บ ว่าทไร"

ทุกคนหันมามองนายซ้าง แล้วต่างก็ขี้มึ่เจื้อนๆ ไปตาม ๆ ดร. ดิเรก ขึ้นมือให้มนุษย์ชาวโลกพระอังคาร สัมผัส แต่แทนที่นายซ้างจะจับมือกับนายแพทย์หนุ่มกับยกเท้าขาขึ้นให้ ดร. ดิเรกสัมผัส นายแพทย์หนุ่มจึงไม่ยอมจับเท้าแล้วหันมาฟ้องศาสตราจารย์กนกด้วยความไม่พอใจ

"ต้นกลของท่านอาจารย์คู่มั่นผมอย่างสิ้นดี ยกเท้าให้ผมจับอย่างนี้หมายความว่าอย่างไร "

ศาสตราจารย์กนกสึดตาโพลง

"โอ...เสียใจมากคุณหมอ ความจริงคุณ อี้ดที่ค้ไม่ได้ถูกคู่มั่นคุณหมอเลย แต่ประเพณีของชาวโลก พระอังคารนั้น เมื่อพบปะกัน ก็จะต้องยกเท้าขาขึ้นตบกันเบา ๆ เป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นมิตร ทั้งนี้ ก็เพราะชาวโลกพระอังคารต่างก็รู้ดีว่ามีมือของคนเรามีเชื้อโรคหลายชนิดติดอยู่ เท่านั้นชาวโลกมนุษย์ถือว่าเป็นของ ต้าหรือหยาบคาย แต่ชาวโลกมนุษย์หารู้ไม่ว่า เราขึ้นหัดค้ได้ก็ด้วยเท้าทั้งสองข้าง พวก โลกพระอังคารจึง เคารพนับถือเท้าของตนมาก ถือว่าเป็นของสูงและมีเกียรติ "

นายแพทย์หนุ่มขี้มึ่ออกมาได้ แล้วหันมาทางนายซ้างยกเท้าขาขึ้นระหว่างระดับหน้าอก แล้วพยักหน้า กับนายซ้างอย่างขี้มึ่แยม ต้นกลจางตียกเท้าขาขึ้นเช่นกันทั้งสองตบเท้ากันเบาๆ สองสามที เท่านั้นเองมิตรภาพ ระหว่างชาวโลกพระอังคารและชาวโลกราหูเกิดขึ้น

"ผมคือค้อเตอร์ ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ " ดิเรกพูดขี้มึ่ๆ "ยินดีมากครั้บที่ค้รู้จักกับคุณ"

อี้ดที่ค้ขวงขมวดขึ้นเหนือศีรษะ แล้วพูดกับนายแพทย์หนุ่มอย่างสุภาพ

"เป็นเกียรติแก่ผมอย่างมากเชียวครั้บคุณหมอ ผมทราบตั้งแต่ตอนโกล้จะพลบค้แล้วว่า ท่านผู้บ้งค้การ ไปรั้บคุณหมอและพรรคพวกมาที่นี่ ซึ่งพวกเราได้ แลเห็นหน้าพรรคพวกของคุณแล้ว จากจอวิทยุโทรทัศน์ผม แปลกใจเหลือเกินที่พวกคุณไม่มีขวงเหมือนอย่างกับพวกเรา มีรูเล็ก ๆ สองรูค้ดูกันขี้มึ่ตาอย่างนี้จะหายใจสะดอก หรือครั้บ"

ดร.ดิเรก นัยน์ตาเหลือกแล้วหัวเราะก้าก ยกมือขึ้นจับจุมกตัวเอง

"นี่เขาเรียกว่าจุมกครั้บ ส่วนของคุณเขาเรียกว่าขวง"

"อ๊ะ ไม่ถูกแน่คุณหมอ" นายซ้างเถียง "ของคุณเรียกว่าขวงส่วนของผมเรียกว่าจุมก" พุดจบ นายซ้างก็ หัวเราะชอบใจ "ขอโทษนะครั้บ พวกคุณมีหน้าตาประหลาดเหลือเกิน ใบหูยาวไม่เกิน ๑ นิ้วฟุต ส่วนพวกผมใบ หูยาวตั้ง ๑ นิ้วฟุตและกระดุกโบกไปมาได้ "

นิกรชักฉิว พุดเริ่มขี้มึ่ทันที

"คุณซ้างครั้บ ถึงแม้ว่าใบหูของพวกเราเล็กกว่าหูของคุณหลายเท่า ผมก็สามารค้ที่จะกระดิกหูได้ นี้.....คูซี ครับ " แล้วนิกรก็กระดิกหูซ้างขาไปมาด้วยความสามารค้พิเศษ ของนายจอมทะเล้น

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังลั่นหอบบังคับการ นายแพทย์หนุ่มได้แนะนำให้นายอึดที่คชชาวโลกพระ
อังคารได้รู้จักกับ พล, นิก, กิมหงวน และเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้วเป็นรายตัวต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายก็
ได้โอภาปราศรัยกับต้นกลด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต

คณะพรรคสี่สหายต่างรู้สึกว่ นายอึดที่คคนนี้ไม่ใช่ข้อย มีความรู้ในเรื่องการศาสตร์และพลังงาน
ปรมาณูวิชาแม่เหล็กไฟฟ้าอย่างยอดเยี่ยม คณะพรรคสี่สหายได้ผลัดเปลี่ยนกันไ้ถามถึงสภาพของดินฟ้าอากาศ
และความเป็นอยู่ในโลกพระอังคาร ซึ่งนายอึดที่คก็สามารถตอบปัญหาได้อย่างคล่องแคล่วโดยไม่ต้องคิด

ดร. ดิเรกกล่าวว่า

"ชาวโลกมนุษย์ของเราได้พยายามมานานแล้วที่จะติดต่อกับโลกพระอังคารด้วยความมั่นใจว่าโลกของ
คุณมีมนุษย์และสัตว์เช่นเดียวกับโลกเรา เท่าที่เราดูด้วยกล้องและตรวจดูด้วยเครื่องดาราศาสตร์บางชนิด บัดนี้เป็น
ที่แน่ใจแล้วว่าโลกพระอังคารมีสภาพคล้ายกับโลกเรานั่นเอง ถึงแม้ว่าคุณจะมีวงเหมือนช้าง แต่ก็ไม่แปลก
อะไรครับ เพราะเราเป็นมนุษย์เหมือนกัน โลกเรากับโลกพระอังคารมิใช่อื่นไกลพี่น้องกัน ผมอยากจะเรียนถาม
คุณว่า คุณรู้จักรูปพรรณฐานและขนาด ของโลกเรานูดีแล้วไม่ใช่หรือครับ "

นายช่างอมยิ้ม ทำหน้าเหมือนกับช่างตอนอารมณ์ดี

"ครับ ถูกแล้วคุณหมอ ถ้าเราไม่รู้รายละเอียดในเรื่องโลกเรานูเราก็ไม่สามารถจะเดินทางมาได้ ผมรู้ว่า
โลกเรานูมีเส้นผ่าศูนย์กลาง ๗๙๑๓ ไมล์ ส่วนโลกพระอังคารมีเส้นผ่าศูนย์กลางเพียง ๔๒๑๐ ไมล์เท่านั้นคือเล็ก
กว่าโลกเรานูเกือบสองเท่า และมีเนื้อที่เล็กกว่าโลกเรานูประมาณ ๔ เท่า"

พลกล่าวถามขึ้นด้วยความอยากรู้

"พื้นแผ่นดินของโลกพระอังคาร มีสีแดงซี"หมกรับคุณอึดที่ค"

"ครับ...ครับ เป็นความจริงแผ่นดินของเรามีสีแดงคล้ายกับสีปูน ดาวพระอังคารไม่มีทะเล ไม่มีน้ำแต่มี
ทะเล สาลและห้วยหนองคลองบึง ขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ของเราหนาวจัดจนมีหิมะปกคลุมไปทั่ว"

อเล็กถามขึ้นบ้าง

"วันคืนในโลกพระอังคารเร็วหรือช้ากว่าโลกเรานู ครับคุณช่าง"

"อ้อ ช้ากว่าโลกนี้ครับ เพราะโลกพระอังคารหมุนรอบตัวเองในเวลา ๒๔ ชั่วโมงกับ ๑๗ นาที หมุนรอบ
ดวงอาทิตย์ ๖๘๗ วัน คิดเวลาของโลกเรานูนี้ บรรยากาศของโลกพระอังคารประกอบด้วยไนโตรเจนและ
อาร์กอนเป็นส่วนมาก คาร์บอนไดออกไซด์มีสูงกว่าโลกเรานู ส่วนออกซิเจนมีน้อยเต็มทน เพราะเหตุนี้พวกเราถึง
ต้องมีภูยกายเพื่อยลาคดินเหล่านี้ เพื่อสูดออกซิเจน"

นิกถามว่า

"อากาศร้อนหรือหนาวครับ คุณอึดที่ค"

"อ้อ...อากาศหรือคุณ ในตอนกลางวันใกล้เที่ยงอุณหภูมิประมาณ ๘๕ องศาฟาเรนไฮ เรียกว่าอากาศ
อบอุ่น แต่ในตอนกลางคืน คุณเอ๊ย คุณถ่มน้ำลายออกมากลายเป็นก้อนน้ำแข็งไปเลย พวกผมต้องห่มผ้าถึง ๑๐๐
ชั้นมันหนาวจนแทบขาดใจตายไปทีเดียว เนื่องจากอากาศในตอนกลางคืนหนาวจัดเรียกว่า 'ไซบีเรียที่โลกเรานู
ชาวโลกพระอังคารจึงต้องปลูกบ้านอยู่ใต้พื้นดินตั้ง ๒๐๐ ฟุต คือใช้พื้นดินเป็นกำแพงกันลมหนาว ถ้าหากพวก
คุณมองดูด้วยกล้องดูดาวขนาดใหญ่แล้ว ก็จะแลเห็นบ้านเมืองของเราเป็นทางยาวตัดกันไปมา เราไม่ได้ปลูกอยู่บน
พื้นดินหรอกครับเพราะทนความหนาวไม่ได้ตอนกลางคืนหิมะตกทั่วทุกแห่ง ทุกหนบ้านต้องเปิดเครื่องทำความ
ร้อนอบอุ่นและถ้าจะออกจากบ้านไปไหน พวกเราก็ต้องสวมหุ่เหล็กซึ่งภายในหุ่มีเครื่องทำความร้อน ฉะนั้น
ในตอนกลางคืนที่โลกพระอังคารจึงค่อนข้างจะเงียบหงาไม่มีใครมีคนออกจากบ้านไปไหน"

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

"ผมอยากถามอะไรหน่อยเถอะครับ ท่านอาจารย์อย่าหาว่าผมหยาบคายเลยนะครับ ศาสตราจารย์ กนก พักหน้าช้า ๆ สงสัยอะไรเชิญถามเถอะคุณ"

"เฮ้ เฮ้ ประธานโทษนะครับที่โลกพระอังคารมีกะหรีใหม่ครับ "

ศาสตราจารย์กนกขมวดคิ้วขึ้น หันมาถาม ดร.ดิเรกแผ่วเบา

"กะหรี...ว้อท อีสแด็ท"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะก๊าก

"ผู้หญิงอย่างว่ายังไงเล่าครับ"

ศาสตราจารย์กนก นัยน์ตาเหลือก

"โอ...ไม่มีคุณนิกร ผู้หญิงชาวโลกพระอังคารเป็นกุลสตรีที่น่ารักจริง และประเพณีของโลกพระอังคาร นั้นเป็นฝ่ายเกี่ยวผู้ชาย และขอแต่งงานกับผู้ชาย ฉะนั้นกะหรีที่โลกพระอังคารจึงไม่ปรากฏ แต่ช่องผู้ชายโสเภณีมี อยู่ไม่น้อย ทุกช่องมีผู้หญิงแมงดาทำหน้าที่คุ้มกัน และเปิดบริการในตอนกลางวัน นับตั้งแต่เที่ยงไปจน ๑๖.๐๐ น."

"ชอบกลเฮะ.." เจ้าคุณปัจฉินึกๆ อุทานขึ้นด้วยเสียงหนักๆ "โลกพระอังคารผู้หญิงเกี่ยวผู้ชายแต่โลกเรานี้ผู้ชายเกี่ยวผู้หญิง ใหงเป็นอย่างงี้ไปได้ แต่ที่จริงก็เข้าที่ตีเหมือนกัน เมื่อพิจารณาดูกันในด้านเหตุผลแล้วจะเห็นว่า สัตว์โลกทั้งหลายนั้นตัวผู้จะสวยกว่าตัวเมีย มากมายหลายเท่าเป็นต้นว่าจิ้งหรีด เจ้าตัวผู้มีปีกกลดลวยสวยงาม ส่วนตัวเมียปีกเป็นตารางเล็ก ๆ ไม่ได้ความเลย นกก็เหมือนกัน สิงโต ผู้มีขนพอง ส่างน่าเกรงขามและสวยงามมาก ส่วนสิงห์โตตัวเมียคอเกรียนไม่มีแผงคอเท่าที่มนุษย์เรายกย่องว่าผู้หญิงสวยกว่าผู้ชายนั้นความจริงผู้ชายเราสวยกว่าเป็นไหน ๆ "

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้นเบาๆ

"แต่ผู้ชายที่ไม่มีผมมองดูชอบกลนะครับ"

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ แยกเขี้ยว

"เดี๋ยวก็เกิดแจกหมาก กันขึ้นเท่านั้นเอง"

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องหอบังคับการศาสตราจารย์กนกลุกขึ้นยืนแล้วกล่าวกับคณะพรรคสี่สหายว่า "เราคุยกันมานานแล้ว ต่อไปนี้ผมจะพาพวกคุณชมห้องหับต่าง ๆ ภายในงานผิอันมหิมานี้ นับแต่ ห้องเครื่องยนต์ ห้องไฟฟ้า ห้องรับส่งวิทยุ ห้องนอน ของพวกลูกเรือ ห้องอาวุธตลอดจนกระทั่งห้องน้ำห้องส้วม เชิญชิวครับ พวกคุณจะได้เห็นห้องส้วมอันทันสมัยที่สุด มีเครื่องอัตโนมัติช่วยเหลือเราเมื่อธุระเสร็จแล้ว"

นิกรยิ้มแป้น

"ถ้าจะเข้าที่ครับท่านอาจารย์ขอให้ผมทดลองหน่อยได้ไหมครับ ผมกำลังปวดตะหงิดๆ ทีเดียว"

ทุกคนต่างลุกขึ้นเดินตามศาสตราจารย์กนกออกไปจากห้องบังคับการ นายช่างอืดที่ติดตามไปด้วย ท่านผู้บังคับการงานผิได้พาคณะสี่สหายเที่ยวชมห้องต่างๆ และแนะนำให้รู้จักกับเจ้าหน้าที่ประจำงานผิซึ่งทุกๆ คนมีรูปร่างหน้าตาคล้าย ๆ กันนายอืดที่ตืด คือมีหน้าตาคล้ายกับช่างแต่มีอวัยวะสุขภาพเรียบร้อยดีมาก มนุษย์แห่งโลกเรากับชาวโลกพระอังคารได้สนทนากันอย่างสนิทนสนม ดร.ดิเรกมีความสนใจกับงานผิหรือพาหนะกาศลำนี้เป็นอย่างยิ่ง มันใหญ่โตมโหฬารมาก โดยเฉพาะเครื่องยนต์ไฟฟ้าที่นั่นนายแพทย์หนุ่มมองอย่างตะลึงลาน เขาไม่อาจจะเข้าใจและไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร

ในช่วงเวลานั้นเอง ศาสตราจารย์กนกก็พาคณะพรรคสี่สหายเดินทางกลับโดยขามผีเครื่องนั้น และระหว่างที่บินมาตามทางทุกคนได้พากันซักไซ้ไต่ถามศาสตราจารย์กนกเกี่ยวกับเรื่องของโลกพระอังคารอย่างมากมาย

"อาจารย์จะเดินทางกลับไปโลกพระอังคารเมื่อไรครับ" เสียงหวนถามอย่างนอบน้อม

ศาสตราจารย์กนกหันมาตอบ

"ผมว่าจะกลับมะรืนนี้เช้า"

"ขอให้พวกผมติดตามไปเที่ยวโลกพระอังคารด้วยซีครับ ท่านอาจารย์จะคิดค่าป่วยการสักเท่าใดผมก็ยินดีจะตอบแทนให้"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะเบาๆ

"ถ้าพวกคุณจะไปจริงๆ แล้วผมยินดีให้ไปฟรีโดยไม่คิดอะไรเลย และจะพากลับมาส่ง แต่พวกคุณจะต้องไปอยู่กับเราที่โลกพระอังคารในราวหนึ่งเดือน"

นิกรพูดขึ้นทันที

"ก็ดีนะซีครับ ใครๆเขาไปทัศนจารย์ยุโรปหรืออเมริกา พวกผมจะทัศนจารย์แหวกแนว คือไปตากอากาศโลกพระอังคาร และอยากจะทำแว่ที่ดวงจันทร์ด้วย"

"ดวงจันทร์เป็นโลกที่เงียบเชียบ ไม่มีอะไรรบกวน นอกจากพื้นแผ่นดินที่แห้งแฉะระแหงอากาศที่หายใจก็ไม่มี แต่ถ้าคุณตั้งงบการไปเที่ยวดวงจันทร์ผมก็พาไปได้เมื่อถึงดวงจันทร์แล้ว เราจะต้องแต่งหุ่นยนต์ลงไปจากจานผี ขึ้นลงไปอย่างนี้เดี๋ยวเราก็ตาย เพราะดวงจันทร์ไม่มีออกซิเจน"

กิมหวนกล่าวถามนายแพทย์หนุ่ม

"ว่าไงหมอ ไปเที่ยวโลกพระอังคารกันนะ ผิดนักไปมีอิเหน่เล็กๆ ไว้คนละคน"

"ออไรน์ ไปก็ไปกันต้องไปศึกษาหาความรู้ในทางภูมิศาสตร์และวิทยาศาสตร์อีกมาก ท่านอาจารย์กนกคงจะช่วยอบรมสั่งสอนกันให้กันฉลาดขึ้น"

"ได้ ซี คุณหมอ แต่ทำที่เราคุยกันแลกเปลี่ยนความรู้กัน ผมรู้ว่าคุณหมอมีความรู้ในวิชาวิทยาศาสตร์น้อยเกินไป ขอโทษนะครับที่ผมพูดอย่างนี้ ผมพยายามแนะนำคุณหมอในเรื่องยนต์ ของจานผีตั้งนานคุณหมอลงไม่เข้าอกเข้าใจอะไรเลย"

นายแพทย์หนุ่มยิ้มแห้งๆ

"ผมยอมรับว่าเป็นความจริงครับท่านอาจารย์ นักวิทยาศาสตร์ของโลกเรามีความรู้น้อยมากเมื่อเทียบกับนักวิทยาศาสตร์ชาวโลกพระอังคารแล้ว นักวิทยาศาสตร์โลกพระอังคารขนาดหางหมา"

ท่านศาสตราจารย์สะอื้นเล็กน้อย

"ไว้ เปรียบเทียบยังงั้นละคุณหมอ อ้า...เมื่อพวกคุณตกลงใจแน่แน่ว่าจะไปโลกพระอังคารกับผม ก็ขอให้เตรียมตัวไว้พร้อม คืนพรุ่งนี้ ๔ ทุ่ม ผมจะเอาขามผีไปปรับเตรียมเครื่องป้องกันความหนาวไปให้มากหน่อยนะครับ"

คณะพรรคสี่สหายต่างตื่นตื่นไปตามกัน เจ้าแห้วกล่าวถามนายพัชราภรณ์เบา

"รับประทานเอาผมไปด้วยไม่ใช่หรือครับ "

พลยิ้มเล็กน้อย

"แกอยากไปไหมล่ะ"

"ปู่โธ...รับประทานไม่น่าถามเลยรับประทานเจ้านายไปไหนผมก็ต้องคิดสอยห้อยตามเจ้านายไปด้วยซี
ครับในฐานะที่ผมเป็นคนใช้ผู้ซื่อสัตย์"

พลพยักหน้า

"ถ้ายังงั้นฉันอนุญาตให้แกติดตามไปด้วย "

ขามตีบินผ่านกลุ่มเมฆบางๆ ด้วยความเร็วสูง เบื้องล่างเป็นทุ่งนาและป่าไม้ ขามตีลัดตัดตรงไปยังพระ
นครหลวง คณะพรรคสี่สหายได้สนทนากับศาสตราจารย์กนกมาตลอดทางจนกระทั่งงานผีผ่านกรุงเทพฯ มองแล
เห็นพระนครปรากฏอยู่เบื้องหน้า แสงไฟวามวับไปทั่วท้องถนนต่างๆ ในที่สุด ขามตีก็ลุลำนั่งเฉยตรงบ้านกับ
บ้าน "พัชรภรณ์" พอดี สักครู่ก็ร้อนต่ำลงมาเป็นเส้นตรงและลงสู่บริเวณที่ว่างหลังบ้าน"พัชรภรณ์" อย่างสงบ
เจียบ สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วต่างร้องว่า ศาสตราจารย์กนก และรับปากว่าจะเดินทางไปโลกพระ
อังคารแน่นอน เมื่อพล, นิกร, กิมหงวน, ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิมฯ กับเจ้าแห้วก็วิ่งลงมาจากขามตีศาสตราจารย์กนก
ได้ร้องขึ้นดังๆ ว่า

"สวัสดิ์ครับ สวัสดิ์ทุกคน คืนพรุ่งนี้เตรียมเสื้อผ้าไว้ให้พร้อม ๔ ทุ่มตรงผมจะเอาขามตีมารับ"

นิกรหันไปโบกมือ

"สวัสดิ์ครับอาจารย์ถ้าขามตีซำรุดหรือเสียหายนะก็้อ เอาครกหรือเขียงตีมารับพวกเราก็ได้ นะครับ"

ครั้นแล้ว สี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแห้วก็พากันเดินออกไปจากบริเวณสวนดอกไม้หลัง
บ้าน "พัชรภรณ์" ขามตีถูกบังคับให้ลอยขึ้นสู่อวกาศเดินทางกลับไปยังงานผี ซึ่งอยู่ห่างไกลจากพระนครไม่ต่ำ
กว่า ๖๐๐ กิโลเมตร

ขณะนี้เป็นเวลาดีมากแล้วคนใช้ชายหญิงของบ้าน"พัชรภรณ์"กำลังหลับนอนกันอย่างสบายใจ แต่สี่
นางเมีย ๆ ของสี่สหายยังไม่นอน นั่งจับกลุ่มสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง เมื่อสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ
และเจ้าแห้วเดินเข้ามาในห้องโถง สี่นางก็เจียบกริบต่างจ้องเขม็งมองคูฝัวรักของตนอย่างเดือดดาล

นวลละออพยักหน้า กับเสี่ยหงวน แล้วตะคอกถาม

"ไปไหนมาคะ"

อาเสี่ยเย็นวับไปหมดทั้งตัว หันมามองคุณนิกรแล้วพูดอ้อมอ้อม

"แกช่วยบอกนวลหน่อยซิว่าจะเราไปไหนกันมา"

นิกรเอียงคอมยิ้ม

"แน่ ไม่ใช่เรื่องของกันนี้หว่า"

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างนั่งลงโซฟาข้างห้องสมุดซึ่งเป็นโซฟาขนาดส่วนเจ้าแห้ว
เดินจรดปลายเท้าออกไปทางประตูด้านหลัง แต่แล้วเจ้าแห้วเดินจรดปลายเท้าออกไปทางประตูด้านหลัง
แต่แล้วเจ้าแห้วก็ห้ามล้อพิศหุดชะงักทันทีเมื่อได้ยินเสียงนันทาวดาลัน

"นั่นแจะไปไหน อ้ายแห้ว มานี่...มานี่"

เจ้าแห้วใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว หมุนตัวกลับตีหน้าปุ่เลียนๆ แล้วเดินเข้ามาทรวดตัวลงนั่งพับเพียบ
เรียบร้อยข้างสี่นาง

ประไพยกมือชี้ หน้า ฝัวรัก หล่อนแล้วกล่าวขึ้นอย่างเดือดดาล

"ไปชอยกลางมาไซ้ใหม่"

นิกรสะคุ้งเล็กน้อย

"ให้ก้าวไปนี้ธรณีสุบซีเฮ้า ตั้งหลายเดือนมาแล้วไม่เคยโผล่ไปที่ชอยกลางเลย"

"โกหก" ประไพทวาดแว๊ด "ถ้ายังงั้นกรไปไหนมาถึงได้กลับมาคิดคืนจนปานนี้"

เจ้าคุณปัจจนึกกล่าวกับนิกรเบาๆ ว่า

"บอกเมียแกเสียตามตรงเถอะวะ ถ้าประไพเข้าใจว่าแกไปเที่ยวช่อง คินนี้แกอาจจะต้องนอนตากยุงนอกห้องจนสว่างก็ได้"

นายจอมทะเล้นยิ้มให้เมียรักของเขาแล้วกล่าวว่า

"พี่ไม่ได้ไปเที่ยวสามะเลเทมาอะไรหรอก พวกเราไปเยี่ยมชาวโลกพระอังคารซึ่งเขามีไม่ตรีจิต เอาขามผีมารับเราจนถึงบ้าน"

"บ้านแล้ว" ประไพเอ็ดตะโร "อย่าพูดเลอะเทอะ หน่อยเลย จานผีบ้าบออะไรกัน"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะหึ ๆ แล้วกล่าวกับธิดาคนเล็กของท่านว่า

"เรื่องจริงไว้ย่ะ ประไพ ไม่ใช่เรื่องโกหก พ่อกับเจ้าสี่คนและไอ้แห้วได้ไปชมงานผีของชาวโลกพระอังคารและถึงกลับมาถึงบ้านเดี๋ยวนี้เอง

ประไพยิ้มเล็กน้อย

"คุณพ่อสบายดีหรือคะ"

"อ้าว นี่แกคิดว่าพ่อเป็นบ้าอย่างนั้นหรือ"

"เปล่าค่ะ เพียงแต่สงสัยเท่านั้น"

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้นดัง ๆ

"เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องโกหกเลยครับคุณประไพพวกเราทั้งหมดนี้ได้ไปชมงานผีเพิ่งกลับมาจริงๆ"

ประกายกล่าวกับนายแพทย์หนุ่มอย่างเคื่องๆ

"ดิเรก ก็พลอยเหลวไหลไปด้วยเหมือนกัน โกหกเป็นตุเป็นตะ เมื่อไปเที่ยวสามะเลเทมาก็รับสารภาพเสียตามตรง ใครเขาไปว่าอะไรเล่า"

ดร. ดิเรกก็เหมือนกับฝรั่งทั้งหลายถ้าถูกใครหาว่าโกหกแล้วจะต้องเดือดดาลมาก เขาร้องตะโกนลั่นห้อง

"ไอ้ไม่ได้โกหก ไอ้สาบานได้ว่าเป็นความจริงมีงานผีของชาวโลกพระอังคารเครื่องหนึ่งบินลงมาเหนือยอดเขาในเขตจังหวัดลำปางกับเชียงรายผู้บังคับการงานผีเครื่องนั้นได้ติดต่อกับพวกเราโดยวิทยุโทรภาพ และมารับเราไปเยี่ยมงานผีของเขาเมื่อตอนที่ห่มนี้ซึ่งขณะนั้นพวกเราได้ไปดูหนังกัน"

เมื่อนายแพทย์หนุ่มพูดจาซิงซังเช่นนี้ ๔ นางก็ชักจะเริ่มเลื่อมใสขึ้นมาบ้าง ดังนั้นจึงซักถามรายละเอียดจาก ดร. ดิเรก และทุกๆ คน คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ได้เล่าเรื่องงานผีและมนุษย์ชาวโลกพระอังคารให้ ฟังทุกประการตามที่ได้พลเห็นมา

ในที่สุด สีนางก็ยอมเชื่อว่าเป็นความจริง

นวลละออ กล่าวกับศักริกของหล่อน

"เป็นอันว่าเฮียจะไปเที่ยวโลกพระอังคารแน่นอนหรือคะ"

เสี่ยหวนยิ้มออกมาได้

"จะ ไปแน่นอน เฮียจะต้องจากนวลในราวครึ่งเดือนอย่างเป็นทางการเป็นหวังเฮียเลยนะคนดี"

"ไอ้... ไปเถอะคะเฮียขา ถ้าอย่างไรละก็อย่ากลับลงมาเลยนะคะ ไปตายอยู่ที่โลกพระอังคารก็แล้วกัน หากต้องการข้าวของเงินทองก็จดหมายหรือโทรเลขติดต่อมา นวลจะส่งขึ้นไปให้"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พูดเสริมขึ้น

"มันมีการสื่อสารเมื่อไหร่เล่าไว้ขยายนวล อากับผัวๆ ของพวกแกและเจ้าแห้ว จะเดินทางไป โลกพระ
อังคารแน่นอนในตอนเช้าวันมะรืนนี้ และคืนพรุ่งนี้ เวลาที่หุ้มศาสตราจารย์กนกจะได้นำขามผีมารับเราที่นี่เพื่อไป
เตรียมพร้อมอยู่ที่งานผีของเขา ในการเดินทางไปยังพิภพพระอังคาร"

ประไพกล่าวถามขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

"คุณพ่อไปโลกพระอังคาร คุณพ่อหวังหรือคะที่นะได้กลับมาใน โลกมนุษย์"

"อ้าว เมื่อไปแล้วก็ต้องกลับนะซีโว้ย แกคิดว่าพ่อจะไปตายที่โลกพระอังคารอย่างนั้นหรือ"

"คะ" ประไพพูดหน้าตาเฉย

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เม้มปากแน่น

"แกล้งอยากให้พ่อตาย..."

"แหม.....ไปไม่เคยพูดอย่างนั้นสักหน่อย ถ้าคุณพ่อตายไฟก็คงร้องไห้จนเป็นลมแล้วลมอีก"

เสียงหวนพูดเสริมขึ้น

"เรื่องให้กลัวจะฝันไปไหมคะครับคุณประไพ"

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้น ทว่าห้องโถง ต่อจากนั้นพลก็กล่าวกับเมียรักของเขา

"นั่น ไม่ออกความเห็นอะไรบ้างเลยหรือ ในการที่จะเดินทางไปเที่ยว โลกพระอังคาร"

นันทาสันสิริชะ

"มายคะ พี่จะไปไหนก็ไป ถ้าหากว่าได้ไปถึงโลกพระอังคารจริงๆ แล้ว ก็ขอให้เอาอะไรมาฝาก นัน
บ้าง"

"จ๊ะ ตกลง พี่จะพยายามหาซื้อของแปลกๆ มาฝาก แต่ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าบนโลกพระอังคารมีอะไร
ขายบ้าง "

ประกามเมียรักของนายแพทย์หนุ่มได้กล่าวกับ ดร. ดิเรกอย่างเป็นทางการ

"ภายอยากได้เด็กคนใช้สักคนหนึ่ง ถ้ามีโอกาสสะก้อเอาลงมาให้ภาสักคนนะคะ "

นายแพทย์หนุ่มทำตาปริบๆ

"จะดีอะไรอะ ภา คนโลกพระอังคารหน้าตามันเหมือนช้างนะ"

"ดี ซิคะ ถ้าเราได้มาสักคน ใครๆก็จะแตกตื่นพากันมาดูชาวโลกพระอังคาร อ้า...ภาสงสัยเหลือเกินคะ
ดิเรก ถามจริงๆ เธอจะคะ ดิเรกกับคุณๆ เหล่านี้ได้ไป เทียวงานผีมาจริง ๆ หรือคะ หรือว่าช่วยกันยกเมฆขึ้น"

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะชอบใจ

"ฝรั่งโกหก ไม่เป็น" เขาพูดพลางหัวเราะพลาง "ขอให้เชื่อเธอว่าเป็นความจริง พวกเราไปพบเห็น
งานผีมาจริง ๆ และเราได้เดินทางโดยขามผีพาหะวิเศษ ขึ้นลงไปแบบเฮลิคอปเตอร์ แต่บินเร็วกว่าไอโฟน
ประจัญบานแบบ เซเบอร์ของกองทัพอากาศอเมริกัน เสียอีก"

ต่อจากนั้น คณะพรรคสี่สหายก็ได้สนทนากับเมีย ๆ ของเขาในเรื่องนี้ อีกสักครู่หนึ่งก็พากันขึ้นไปชั้น
บนของตัวตึก ส่วนเจ้าแห้วแยกไปนอนที่เรือนพักคนใช้ เจานึกภาคภูมิใจเป็นที่สุดที่เขาจะได้เดินทางท่องจักรวาล
ไปยังดาวพระเคราะห์พระอังคาร ซึ่งอยู่ห่างจากโลกมนุษย์ตั้ง ๔๔ ล้านไมล์ แต่ศาสตราจารย์กนก ยืนยันว่าดาว
พระอังคารอยู่ห่างจากโลกมนุษย์ไม่ถึง ๒๐ ล้านไมล์

ทุกคนที่อยู่ในบ้าน "พัชรภรณ์" ต่างตื่นตื่นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว เท่าที่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก
ฯ และเจ้าแห้ว จะได้เดินทางไปโลกพระอังคาร โดย พาหะภาส งานผีของชาวโลกนั้น ซึ่งในคืนวันนั้นเวลา

๒๒.๐๐ น. ตรงจะมีขามผีมารับคณะพรรคสี่สหาย เพื่อเดินทางไปยังจามผีที่จอดพักอยู่บนยอดเขา ทางภาคเหนือของประเทศไทย

คุณหญิงวาดเต็มไปด้วยความหวังโยทุกๆ คน แต่ท่านไม่อาจจะหวังเหนี่ยวรั้งขวางได้จึงต้องจำใจอนุญาตให้สี่สหาย เดินทางไปนอกพิภพ

วันนี้นับตั้งแต่เช้า สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแก้ว ต่างมึนงันทำอย่างสิ้นมือแต่การเดินทางไปพิภพพระอังคารนี้ได้ปกปิดเป็นความลับยิ่ง คือรู้กันเฉพาะคนในบ้าน "พัชรภรณ์" เท่านั้นเอง คุณหญิงวาดกับสีนางได้ช่วยกันทำอาหารเสวยถึงหลายอย่าง เรียกกระดมสาวใช้หลายคนไปช่วยในครัว ทำ หมูหวาน, ไข่พะโล้, น้ำพริกเผา, ผักพริกขิง และขนมหวานบางชนิด

ตอนค่ำวันนั้นเอง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาดได้มีการเลี้ยงส่งคณะพรรคสี่สหาย ภายในห้องรับประทานอาหารของบ้าน "พัชรภรณ์" ปรากฏว่านิกรเจริญอาหารมากกว่าปกติ เขากินข้าวถึงสี่จาน การรับประทานอาหารค่ำสิ้นสุดลงภายในเวลา ๒๐.๐๐น. หลังจากนั้นเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ กับคุณหญิงวาด ก็นั่งสนทนากับคณะที่จะเดินทางไปยังโลกพระอังคารจนกระทั่ง ๒๓.๓๐ น. เจ้าคุณปัจจนิกฯ ก็กล่าวสรุปความว่า

"เลิกคุยกันที่เถอะพวกเรา อีกยี่สิบนาทีอาจารย์คนก็จะนำขามผีมารับเราแล้ว เราลงไปคอยอยู่ในสวนดอกไม้หลังบ้านเถอะ "

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ เห็นฟ้องด้วย

"จริงซันเจ้าคุณ ผมอยากเห็นขามผีเหลือเกินส่วนงานผีเคยเห็นมาแล้ว"

" เคยเห็นที่ไหนครับ" เจ้าคุณปัจจนิกฯ ถาม

"เห็นที่ครัวหลังบ้านครับ"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ลืมตาโพลง

"ฮ่า มันลงมาเมื่อไร "

"หลายเดือนแล้วครับเจ้าคุณ วันนั้นคุณหญิงวาดเข้าไปช่วยยายอ้อมทำครัว ผมตามเข้าไปในครัวเกิดเถียงคุณหญิงเข้าในเรื่องแกงไก่ คุณหญิงเขาว่าต้องใส่กระทือ ด้วยถึงจะอร่อย ผมว่าไม่เคยพบไม่เคยเห็น มีแต่แกงปลาไหล เขาจึงจะใส่กระทือ เเถียงกันไปเถียงกันมาคุณหญิงเขาก็ขว้างกระจานผี กระชอนผีมาที่ผมอีก ผมก็ยื่นหลบไปหลบมาอยู่ข้างประตูครัว พอคุณหญิงเอ้อมมือคว้าไม้ตีพริกผี ผมก็โกยแนวขึ้นมานตึกปลอดภัยไว้ก่อน"

คณะพรรคสี่สหายหัวเราะขื่นพร้อมกัน ครั้นแล้วทุกคนก็ลุกขึ้น พร้อมกันพากันออกไปจากห้องรับประทานอาหารสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ มีกระเป๋าสื่อผ้าแบบกระเป๋าดูโดยสารเครื่องบินคนละใบ นอกนั้นก็ยังมีของใช้อีกคนละห่อสองห่อ โดยมากเป็นบุหรีและสะเบียง ซึ่งคุณหญิงวาดได้จัดหาให้ทุก คนแม้กระทั่งเจ้าแก้ว

ขณะนี้บริเวณที่ว่างในสวนดอกไม้หลังบ้าน "พัชรภรณ์" เต็มไปด้วยพวกคนใช้ชายหญิงนั่งและยืนจับกลุ่มอยู่ตามสี่กลุ่ม คนเหล่านี้ตั้งใจมาส่งเจ้านายของเขา และอยากจะดูขามผีด้วย เสียงจ้อกแจ้กจอบแจ้งขึ้นทั่วบริเวณสวนดอกไม้อันกว้างขวางหลังบ้านตลอดเวลา เมื่อคณะพรรคสี่สหายปรากฏตัวขึ้น พวกคนใช้ชายหญิงก็เข้ามาห้อมล้อมหน้าล้อมหลัง

อาสาถือหิ้วพานชามมือขวาเหนือศีรษะด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

" เฮ้... ใครอยากได้อะไรบ้างบอกฉัน ขากลับฉันจะซื้อมาฝาก"

เสียงสาวใช้คนหนึ่งพูดขึ้นดังๆ

"ถ้ามีผ้าตัดเสื้อสวยๆ ละก็ อาเสี่ยซื้อมาฝากพวกเราบ้างนะคะ"

อาเล็รับปากว่าเขาจะซื้อมาฝาก ตามความประสงค์สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแก้วตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อม คุณหญิงวาดถือโอกาสกล่าวเตือนพลกับนิกร ลูกและหลานรักของท่านว่า

"ขึ้นไปอยู่โลกพระอังคาร อย่าเที่ยวชุกชนนเจ็บป่วยจะต้องเสียเวลารักษาตัว แล้วยกอบนโลกพระอังคารนะ มันมีนิโอาขายหรือเปล่าก็ไม่รู้"

นายจอมทะเล้นอดหัวเราะไม่ได้

"ผมคงไม่เที่ยวชุกชนนหรือครับคุณอา เพราะผู้หญิงชาวโลกพระอังคารมีหน้าตาเหมือนช้างเห็นจะรักไม่ลง ดีไม่ดีแม้ร้องฮู่มขึ้นดังๆ ผมก็ไม่รู้ว่าจะวิ่งหนีไปทางไหน"

ทันใดนั่นเอง เสียงครางเบาๆ ของเครื่องขนสัตว์สามฝักดังขึ้นเหนือนานฟ้า มันไม่ผิดอะไรกับเสียงใดนาโมขนาดใหญ่ ทุกคนต่างแหงนหน้ามองขึ้นไปบนอากาศต่อจากนั้นสามฝักลำนีฬาก็ค่อยๆ บินต่ำลงมาภายในบริเวณที่ว่างซึ่งกราวขึ้นลงของสามฝักนั้น ไซ้เนื้อที่สนามเบ็ดมดินคันก็พอแล้ว

เจ้าคุณประสิทธิ์ คุณหญิงวาดกับสี่นางและคนใช้ชายหญิงของบ้าน "พัชราภรณ์" เต็มไปด้วยความตื่นเต้นมหัศจรรย์ใจเหลือที่จะกล่าว ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดูสามฝัก ซึ่งมีรูปลักษณ์คล้ายกับสามก๊วยเตี๋ย และมีแสงเรืองเรืองอย่างไรชอบกล คุณหมื่นน่ากลัวมาก

เมื่อประดูสามฝักเปิดออกพวกสาวใช้ก็พากันร้องหวีดว้ายวิ่งหนีด้วยความตระหนกตกใจเพราะแลเห็นหุ่นยนต์เดินงุ่มง่ามออกมา ซึ่งศาสตราจารย์กนกได้ซ่อนร่างอยู่ใน หุ่นยนต์ตัวนี้ รูปลักษณ์ของหุ่นยนต์คล้ายๆ กับปีศาจ ปากและนัยน์ตาลง และมีแสงสว่างวูบวาบไปหมดทั้งตัว นัยน์ตาทั้งสองข้างมีแสงพุ่งออกมา

คุณหญิงวาดตัวสั่นงันงก กอดเอาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ แน่น

"เจ้าคุณขา" ท่านพูดระล่ำระลัก "นั่นมันคางคกพระอังคารไซ้ไหมคะ" เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ยกนิ้วมือซ้ายขึ้นแตะริมฝีปากแล้วร้องซี้ด กระซิบกระซาบบอกคุณหญิงของท่าน

"นี่แหละ ศาสตราจารย์กนกอย่างไรล่ะ เขาซ่อนร่างอยู่ในหุ่นนั้น ตามที่พ่อดิเรกเขาเล่าให้เราฟังเมื่อเช้านี้ อย่าตื่นเต้นตกใจไปเลยคุณหญิง"

คุณหญิงวาดอกสั่นขวัญแขวน แล้วกระซิบถามสามีของท่าน

"ไม่ทำแน่นอนคะ"

"บ๊ะแล้ว...ขึ้นเลขๆ เอะนะ"

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และเจ้าแก้วเดินเข้ามาห้อมล้อมศาสตราจารย์กนก แล้วก็ทักทายกันอย่างสนิทสนม ต่อจากนั้น ดร. ดิเรกก็งู่มือศาสตราจารย์กนกพาเดินเข้ามาหาเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ และคุณหญิงวาด ใบหน้าของคุณหญิงซิดเผือด ตัวของท่านสั่นเหมือนลูกนกท่าน มองดูหุ่นยนต์ด้วยความเกรงกลัว

"แะ แะ นายจ๋า...อย่าทำฉันเลยนะนายไหนพ่อดิเรกบอกว่านายเป็นคนไทย มีรูปร่างหน้าตาเหมือนนับพวกเราอย่างไรล่ะ" แล้วท่านก็กล่าวกับนายแพทย์หนุ่ม "ไม่ทำอาแน่นอน"

"ไม่ต้องกลัวหรือครับคุณอา แล้วยก้อศาสตราจารย์กนก แกเป็นคนครับไม่ใช่หมา คุณอาจจะได้ถามว่าไม่ทำแน่หรือแกซ่อนร่างอยู่ในหุ่นนี้ครับ" แล้วดิเรกก็หันมาพูดกับอาจารย์กนกด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "อาจารย์ครับท่านทั้งสองนี้เป็นบิดามารดาของพล และเป็นอาของพวกเรา"

หุ่นยนต์ก็มิกระชะ โคงค์กำนั

"สวัสดิ์ครับ ผมคือศาสตราจารย์กนกผู้บังคับการงานพิเศษแห่งโลกพระอังคาร คุณหมอกจะเล่าเรื่องของผมให้ฟังแล้ว"

เจ้าคุณประสิทธิ์ยิ้มเล็กน้อย

" ครับ ผมทราบเรื่องของอาจารย์ดีแล้ว ขอชมเชยความสามารถของท่านอาจารย์เท่าที่ได้ขึ้นไปอยู่โลก พระอังคารจนกระทั่งได้เป็นใหญ่เป็นโตใน โลกนั้นและสามารถนำงานผีเดินทางมายัง โลกเราได้ ผมคือพระยาประสิทธิ์นิติศาสตร์ และนี่คือภรรยาออกกฎหมายของผมผู้มีนาม ว่าคุณหญิงวาด"

คุณหญิงวาดทำตาเขียวทันที

"ว่ายังไงเจ้าคุณ ดิฉันนะหรือเป็นภรรยาออกกฎหมาย หน่อยเนาะ นี่แหละภรรยาที่อยู่ในเล่มกฎหมาย ตัวเมียที่เดียว ไม่ใช่อยู่นอกใบปก"

เจ้าคุณประสิทธิ์ทำหน้าชอปก

"ก็เธอกับฉันไม่ได้จดทะเบียนสมรสกันนี่นา ฉันถึงบอกท่านอาจารย์ว่าเธอเป็นเมียออกกฎหมายของ ฉัน"

คุณหญิงวาดเคঁหน้าหวัระ

"นำสงสารเจ้าคุณเหลือเกิน เสียแรงที่เคยเป็นอธิบดีผู้พิพากษามาแล้ว เคยนั่งบัลลังก์ตัดสินความจนผม ร่วงไปหมดทั้งศีรษะยังไม่เข้าใจเรื่องกฎหมายตัวเมียอีก คนที่แต่งงานก่อนพระราชบัญญัติจดทะเบียนสมรส นั้นไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนสมรสก็ได้ เพราะกฎหมายถือว่าจดทะเบียนสมรสแล้ว เข้าใจไหมคะพี่เหม่ง"

"อ้าวทำไมถึงเรียกพี่เหม่งล่ะ เดียวก็เกิดแจกหมากกันขึ้นเท่านั้นเอง"

ขณะนั้นประไพประภา นันทาและนวลละอองได้พากันเดินเข้ามาหาหุ่นยนต์ ดร. ดิเรกจึงแนะนำให้ ๔ นางรู้จักกับศาสตราจารย์กนก ซึ่งต่างฝ่ายต่างก็ทักทายกันเป็นอย่างดี เจ้าคุณปัจจนึกฯ พาพล นิกร, กิมหงวน และ เจ้าแห้วเข้ามารวมกลุ่มด้วย

คุณหญิงวาดได้กล่าวฝากฝังพล นิกรกับศาสตราจารย์กนก ซึ่งหุ่นยนต์ก็รับรองว่าเขาจะให้ การต้อนรับคณะพรรคสี่สหายอย่างดีที่สุด

ในที่สุด ศาสตราจารย์กนกก็พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ และเจ้าแห้วเข้าไปในขามผี ถ้าใหญ่ ต่อจากนั้นประตูอัตโนมัติก็ปิด

ขามผีตรงกระหึ่มเบาๆ ค่อยๆ ลอยขึ้นจากพื้นดินที่ละน้อย ท่ามกลางความตื่นเต้นของบรรดาผู้ที่มาส่ง คณะพรรคสี่สหาย

ศาสตราจารย์กนกพาคณะพรรคสี่สหายบินตรงไปทางทิศเหนือของประเทศไทย ซึ่งในเช้าวันพรุ่งนี้ งาน ผีล้ามหึมาก็จะได้เดินทางกลับสู่ดวงดาวพระอังคารอัน ไกลโพ้น

ตอนเช้าวันต่อมา งานผียักษ์หรือ พาหนะกาของชาว โลกพระอังคาร ได้บินขึ้นจากยอดเขาแห่งหนึ่งใน ระหว่างเขตจังหวัดลำปางและเชียงใหม่ในเวลา ๘.๒๐ น.

ศาสตราจารย์กนกนักประจำที่คนขับในหอบังคับการนั้น ๔ สหายกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ ยืนอยู่ใน หอบังคับการนั้นทางด้านหลังของ ดร. กนก ทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าวนับตั้งแต่ วาระแรกที่งานผีบินขึ้นจากยอดเขาใหญ่ โดยเฉพาะ ดร. ดิเรกเฝ้ามองดูท่านศาสตราจารย์กนกทำการจับชี้ ตลอดเวลา ซึ่งนายแพทย์หนุ่มรู้สึกว่าการมีอั้งกับงานผีนั้นเกินไปด้วยเครื่องมืออัตโนมัติ เพียงแต่ดร. กนกใช้นิ้วกดปุ่มสวิทไฟเท่านั้นพาหนะกาอันใหญ่โตมโหฬารก็สามารถบินได้

ท่านผู้บังคับการงานผีได้หันมายิ้มกับคณะพรรคสี่สหายแล้วกล่าวว่า

"ก่อนที่เราจะเดินทางไปพิภพพระอังคารอันไกลผมจะพาพวกคุณไปวนรอบพระนครในระยะต่ำ เสียก่อน เพื่อให้คุณ ได้มองเห็นกรุงเทพฯ และมองเห็น โลกนี้เป็นครั้งสุดท้าย"

" อ้าว " ทุกคนร้องขึ้นพร้อมๆกัน

แล้วเสียงหวนกก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านอาจารย์พูดอย่างนี้ไม่เข้าที่เลยครับ ผมสงสัยเสียแล้ว หมายความว่าเมื่อเราไปถึงโลกพระอังคารแล้วท่านอาจารย์ จะไม่พาพวกผมมาส่งหรือครับ"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะชอบใจ

"ต้องมาส่งแน่นอน แต่อย่างไรก็ตามผมขอออกพวกคุณอีกครั้งหนึ่งว่า การเดินทางไปพิภพพระอังคาร นั้น เราจะต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติไม่น้อย เป็นต้นว่ากลุ่มอุกกาบาต และที่สำคัญที่สุดก็คือตอนจานผีจะหลุดพ้น ความดึงดูดของโลกตอนหนึ่ง และตอนจานผีเข้าสู่ความดึงดูดของพิภพพระอังคารอีกครั้งหนึ่ง ผมรับรองว่ามัน ตื่นเต้นหวาดเสียวพอๆ เหมือนกัน จานผีของเราจะหยุดชะงักในห้วงเวหา เหมือนกับถูกมือยักษ์จุ่มมันแต่ผมกับ ลูกเรือของผมจะช่วยกันแก้ไข จนกระทั่งจานผีสามารถบินต่อไปได้ คุณหมอนั่งนี่เถอะครับผมจะให้คุณหมอ เป็นนักบินผู้ช่วย และผมจะสอนวิธีบังคับจานผีให้ผมคิดว่าคุณฉลาดอย่างคุณหมอคงสามารถที่จะบังคับจานผีได้ ภายในเวลาอันสั้นจากเครื่องมือต่างๆ เหล่านี้"

นายแพทย์หนุ่มปราดเข้ามานั่งเคียงคู่กับศาสตราจารย์กนกทันที

"ผมตื่นเต้นเหลือเกินครับ ท่านอาจารย์จานผีนี้วิเศษแท้ช่วยให้ผมได้มีความรู้เพิ่มเติมอีกมากมาย ผมเชื่อว่าอีกในราวสองสามร้อยปีข้างหน้า มนุษย์โลกนี้จะสร้างจานผีได้เช่นเดียวกัน"

"ถูกละคุณหมอ แต่อีกสองสามร้อยปีข้างหน้าจานผีเช่นนี้จะไม่มีความหมายอะไรอีก ชาวโลกพระ อังคาร กำลังประดิษฐ์คิดพาหนะกาศชนิดใหม่ ซึ่งสามารถบินได้เร็วถึงชั่วโมงละ ๔๐๐๐๐ ไมล์เป็นอย่างน้อย หมายความว่าจากโลกไปดวงจันทร์ใช้เวลาเดินทางเพียงชั่วโมงเดียวเท่ากับว่าเรานั้นรุดจากหลักเมือง ไป สามแยกในตอนที่มีการจราจรคับคั่งเช่นตอน ๘.๐๐ น. หรือตอน ๑๖.๐๐ น. เศษ"

นิกรกล่าวถามขึ้นอย่างเป็นทางการ

"ท่านอาจารย์ครับ ขณะนี้จานผีของเราบินด้วยความเร็วชั่วโมงละเท่าไรครับ"

ศาสตราจารย์กนกมองดูหน้าปัทม์ชนิดนี้นักวิทยาศาสตร์ชาวโลกพระอังคารเท่านั้นถึงจะดูออก

"ชั่วโมงละพันห้าร้อย ไมล์เท่านั้นแหละคุณนิกรแต่มันเร็วพอแล้วไม่ใช่หรือ"

นิกรทำหน้าที่

"ถูกแล้วครับ เครื่องบินที่เร็วที่สุดในโลกนี้ยังบินได้ช้ากว่านี้มาก ถ้ายังงั้นอีกสักครู่เราก็คงถึงกรุงเทพฯ ไม่ใช่หรือ"

ศาสตราจารย์กนกพยักหน้ารับรอง

"ครับอีกในราว ๑๐ นาทีก็ถึงแล้วกิมหวนพูดเสริมขึ้นทันที

"ท่านอาจารย์ช่วยกรุณานำจานผีร่อนลงที่บ้านพวกเราหน่อยได้ไหมครับ ผมลืมข้าวของอะไรหลายอย่าง แปรงสีฟันและยาสีฟันก็ไม่ได้เอาไป ถ้าหากที่โลกพระอังคารไม่มีขาย ผมกลับมาโลกมนุษย์ก็คงไม่กล้ายิ้ม และ ถ้าจะพูดกับใครก็เห็นจะต้องอยู่ห่างจากเขาตั้งห้าหกวา"

ศาสตราจารย์กนกอดเราะไม่ได้

"จะให้ผมนำจานผีลงไปที่บ้านพัชราภรณ์ นั้นเห็นจะไม่สำเร็จแน่เพราะไม่มีที่วางพอที่จะนำลงได้"

อาเสี่ยวว่า

"ถ้ายังงั้นลงที่สนามหลวงได้ไหมครับ แล้วผมจะขึ้นรถเรโนลต์ไปที่บ้าน"

"โอ.....ไม่ได้หรอกคุณ ผมได้บอกพวกคุณแล้วว่าชาวโลกนี้ มักจะมองดูอาศัยผู้มาจากโลกอื่นใน แง่ร้ายเสมอไป ถ้าผมนำจานผีร่อนลงที่สนามหลวง เราก็จะถูก ป.ต.อ.ระดมยิง หรือถูกเผาด้วยเครื่องฟันไฟ ถูกยิง ด้วยบาซูก้า หรืออาจจะถูกเครื่องบินทิ้งระเบิดใส่ถึงแม้ว่าจานผีเครื่องนี้มีกระแสนแม่เหล็กป้องกันตัวเองห้อมล้อม

อยู่ ก็ไม่จำเป็นอะไรนักที่เราจะต้องเสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิต อีกประการหนึ่งผู้คนในกรุงเทพฯ อาจจะแตกตื่นวุ่นวาย ลง
ไม่ได้หรือกลัวครึบอาเลี้ย แต่ผมรับรองว่าผมจะนำงานผีบินในระยะต่ำและบินช้าที่สุดในชั่วโมงไม่เกิน ๕๐๐ ไมล์
เพื่อให้ทุกคนได้เห็นทิวทัศน์ของกรุงเทพฯพระนครอย่างชัดเจนก่อนที่จะพวกคุณจะเดินทางไปตาย"

นิกรสะอึกเอือก

"ฮ้า...ແหม ท่านอาจารย์อย่าพูดอย่างนี้หน่อยเลยครับ ผมชักใจไม่ดีแล้ว"

"คุณกลัวตายด้วยหรือ" ศาสตราจารย์กนกถามยิ้มๆ "ไม่กลัวหรือครับ แต่ผมยังไม่อยากตาย เมื่อถึง
คราวตายแล้วถึงอย่างไรผมก็ไม่กลัว เพราะรู้ว่าถึงกลัวมันก็ตาย"

พาหนะกาศหรืองานผีบินจากทิศเหนือบายโหมหน้าลงมาทางใต้อย่างรวดเร็ว และอยู่สูงจากพื้นดิน
ประมาณ ๕,๐๐๐ เมตร ผ่านเมืองต่างๆ มาตามลำดับ ขณะนี้ ดร. ดิเรกสามารถบังคับงานผีได้บ้างแล้ว

ในที่สุด งานผีของชาวโลกพระอังคารก็เข้าสู่ขานเมืองกรุงเทพฯพระมหานคร ศาสตราจารย์กนกบัลลับ
งานผีให้บินต่ำลงมาอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งงานผีอยู่สูงจากพื้นดินประมาณ ๑๐๐๐ เมตรและ ความเร็วของมันช้า
ลงตามลำดับจาก ๑๕๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง เหลือเพียง ๕๐๐ ไมล์จนกระทั่งบินเร็วขนาดเครื่องบินแบร์เก็ตของเรา

ณ บัดนี้ ประชาชนชาวจังหวัดพระนครชนบุรีต่างแตกตื่นตกใจวิ่งออกมาตามถนนหนทางต่างๆ แหงน
หน้ามองดูงานผี ทั้งทั้งกรุงเทพฯ การจราจรต้องหยุดชงัก ทุกคนต่างได้เห็นงานผีอย่างถนัดตาในครีวนี้ และ
แทนที่งานผีจะมีเสียงดังกึกก้องเหมือนเครื่องบินไอพ่นเสียงของมันกลับเงียบกริบเกือบจะไม่ได้ยิน

นิกรวิ่งไปที่กล้องโทรทัศน์ แล้วมองดูมิประเทศเบื้องล่าง เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเสี่ยหวนตามไปขึ้น
ข้างๆ นิกร ส่วนพลกับเจ้าแห้วมีความสนใจหน้าปัทม์ต่างๆ ในห้องบังคับการมากกว่าทิวทัศน์ของจังหวัดพระนคร

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับนิกรเบาๆ

“เห็นชัดไหมวะ”

นิกรส่องกล้องพลางพูดพลาง

"โอ้ไอ้...กล้องนี้วิเศษเหลือเกินครับ แม่โว้ย...มองเห็นคนข้างล่างอย่างถนัดชัดเจนเชียวครับ เห็นกัน
บุหรืที่คาบอยู่ในปากโตเกือบเท่าท่อนซุง"

เสี่ยหวนยกมือปลักนิกรกระเด็น ไปจากกล้องแล้วก็ส่องกล้องมองดูมิประเทศเบื้องล่างด้วยความสนใจ
อาเลี้ยหัวเราะหึๆ พูดกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ

"ตรงช่องป่าหิบบอดิเชียวครับ ลูกน้องป่าหิบบอยู่ในสนามสามสี่คนกำลังยกมือป้องหน้าผากมองดูเรา
ผมจำได้ถนัด ขยายศรี , ขยายผกา , ขยายบัวเชียว , แล้วก็ขยายน้อยขาประจำของผม"

เจ้าคุณปัจจนิกฯ ออดหัวเราะไม่ได้

“สงสัยว่าแกโกหกเสียแล้ว ไหน....ขอคุณน้อยชื”

เสี่ยหวนพลิกทางให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ มองดูกล้องโทรทัศน์ ท่านเจ้าคุณส่องกล้องด้วยความสนใจ แล้ว
ท่านก็ประหลาดใจเหลือที่จะกล่าวเพราะกล้องวิเศษนี้ช่วยให้มองเห็นภาคพื้นดินอย่างชัดเจน สามารถจำหน้าคน
ได้ นับว่าเป็นกล้องที่มีคุณภาพอย่างดีเลิศ

ขณะที่งานผีที่กษิณาวัตรพระนครหลวงในระยะความสูงไม่เกิน ๑,๐๐๐ เมตร พาหนะกาศของชาวโลก
พระอังคารก็ถูกป.ต.อ. แตะระเบิดรอบงานผีแลเห็นกลุ่มควันสีดำถนัดแต่ขึ้นระเบิดของกระสุน ป.ต.อ. ไม่สามารถ
จะทำลายงานผีได้

ศาสตราจารย์กนกกล่าวกับ ดร. ดิเรก ด้วยเสียงหนักๆว่า

"อย่างนี้แหละคุณ ผมนำงานผีผ่านประเทศใดก็ถูกระดมยิงด้วย ป.ต.อ. เสมอ แสดงว่าชาวโลกรานูนี้ไม่ต้องการต้อนรับเป็นมิตรกับมนุษย์ต่างพิภพ แต่ชาวโลกรานูหารู้ไม่ว่าในไม่ช้านี้โลกรานูจะต้องพังพินาศหมดสิ้นด้วยอำนาจของ อาร์.บอมบ์และเอช.บอมบ์ ซึ่งมนุษย์บรรพบุรุษที่พันกันเอง ผู้ปกครองกัมมันตภาพรังสีจะทำให้นุษย์ล้มตายไปตามกัน ส่วนผู้ที่อยู่ในรัศมีของระเบิดไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาจะไม่ตาย"

ดร. ดิเรกแก้วว่า

"ผมเชื่อว่ามนุษย์โลกรานูต้องการเป็นมิตรกับชาวโลกพระอังคารเสมอแหละครับท่านอาจารย์ แต่ชาวโลกรานูเข้าใจผิดคิดว่างานผีเป็นเครื่องบินแบบหนึ่งของประเทศมหาอำนาจ เมื่องานผีบินผ่านประเทศใด จึงถูกปตอ.ระดมยิงเช่นนี้"

พาหนะกาชของชาวโลกพระอังคารบินขึ้นสู่ระยะสูงอย่างรวดเร็ว แล้วก็เดินทางบ่ายโหมหน้าไปยังดวงดาวพระอังคาร ความเร็วของมันสูงขึ้นตามลำดับ คณะพรรคสี่สหายและเจ้าคุณปัจจนิกฯและเจ้าแห้ว มีความตื่นเต็นอย่างบอกไม่ถูก เมื่องานผีห่างไกลพิภพออกมาตามลำดับ จนกระทั่งมองแลเห็นพื้นโลกเป็นวงกลมขนาดใหญ่ และมีสีเป็นสีเขียว คือสีของใบไม้ นั่นเอง

ในที่สุดงานผีก็หยุดชงักลอยนิ่งเฉยอยู่ในอากาศและมีอาการสั่นสะเทือนไปทั่วลำศาสตราจารย์กนกชี้แจงให้ฟังว่า ขณะนี้งานผีกำลังจะพ้นจากแรงดึงดูดของโลกรานูแล้ว พ้นจากความดึงดูดของโลกรานูแล้ว ไม่มีอะไรที่จะต้องวิตก ขอให้ทุกคนนั่งประจำที่และรัดเข็มขัดไว้ให้แน่น คณะพรรคสี่สหายหน้าจ้อไปตามกัน

ศาสตราจารย์กนกได้ติดต่อกับต้นกลที่มีนามว่า อี๊ดที่ด โดยทางวิทยุโทรศัพท์ตลอดเวลาใช้เวลาติดต่อยู่อ่าวครึ่งชั่วโมง งานผีหรือพาหนะกาช ก็บินผ่าน ความดึงดูดของโลกออกไปได้ด้วยความสามารถของท่านอาจารย์กนกผู้นี้

กิมหวนกับนิกรนั่งนิ่งเฉยอยู่บนเก้าอี้ในวคนละตัว เจ้าคุณปัจจนิกฯ ฝึมองดูสองสหายด้วยความแปลกใจ เมื่อแลเห็นใบหน้าของนิกรและเสี่ยหงวน เริ่มเปลี่ยนแปลงทีละน้อย ริมฝีปากของสองสหายค่อยๆ ยืดออกและนัยน์ตาเหลือกลานเหมือนกับถูกความดันต้านทาน ของอากาศ ท่านเจ้าคุณยกมือเกาศีรษะแล้วกล่าวถาม

"เฮ้...แกสองคนเป็นอะไรไปวะ"

นิกรหัวเราะชอบใจ

"เปล่าครับ อ้ายหงวนมันชวนผมตีหน้าเล่นสนุก ๆ ให้เหมือนหนังที่เราดูที่โอเดียนอย่างไรเล่าครับอีตอนจรวดพ้นความดึงดูดของโลก ผู้โดยสารจะต้องทำหน้าที่ยึดนัยน์ตาหรืออย่างนี้ เพราะถูกอากาศต้านทาน"

ศาสตราจารย์กนกหันมายิ้มให้เสี่ยหงวนกับนิกร

"นั่งตามสบายเถอะครับ งานผีของผมมีเครื่องปรับภาวะอากาศอย่างดีที่สุด อาเสี่ยกับคุณนิกรนั่งทำปากเบื้อยปากบุญมานานแล้วเมื่อเปลาๆ"

ขณะนี้งานผีเข้าสู่เขตอวกาศแล้วไม่มีใครที่จะประมาณได้ว่าจักรวาลนี้มีความกว้าง สักแคใด และจะใช้เวลาเดินทางอีกสักกี่โกฏิปีจึงจะทั่วจักรวาล

ความมืดปกคลุมไปทั่ว มองแลเห็นโลกรานูลอยกว้างอยู่กลางหา และโตกว่าดวงจันทร์ ประมาณ ๕๐ เท่า แต่มีสีแดงระเรื่อเหมือนพระอาทิตย์ตอนแรกขึ้น อากาศหมุนของโลกมองเห็นถนัด และสามารถมองเห็นประเทศไทยเป็นรูปขวานหรือกระบวย แต่ทางด้านทวีปอเมริกานั้นมองไม่เห็น

ห้วงจักรวาลเต็มไปด้วยดวงดาวระยิบระยับ แสงอาทิตย์ส่องต้องลำตัวงานผีสีแดงเท่านั้นนอกนั้นมิแต่ความว่างเปล่า งานผีทำความเร็วถึง ๑๐๐,๐๐๐ ไมล์ต่อชั่วโมง แต่เสียงเครื่องยนต์ของมันเงียบกริบ

ทุกคนนั่งนิ่งเฉยเหมือนรูปหุ่น มีความรู้สึกอย่างบอกไม่ถูกคล้ายกับว่าตกอยู่ในความฝัน

จนกระทั่งศาสตราจารย์กนกได้กล่าวถามขึ้นด้วยเสียงกังวาน

"เราเดินทางมาจากโลกราหูได้ ๒๐๐,๐๐๐ ไมล์ แล้วระยะทางอีกสองแสน ไมล์ก็จะถึงดวงจันทร์แล้วผมจะพาพวกคุณไปแวะเที่ยวดวงจันทร์สักสองสามชั่วโมง"

นิกรยิ้มแห้งๆ

"ดีเหมือนกันครับ ผมคงจะได้มีโอกาสเห็นพระจันทร์ล้นป้อในคราวนี้"

อาเลี้ยซกสงสัยจึงกล่าวถาม

"พระจันทร์ล้นป้อเป็นยังวะอ้ายกร"

นิกรพูดพลางหัวเราะพลาง

"ไม่รู้โว้ย แต่เมื่อเด็กๆ เคยร้องเล่นยังจำได้.... พระจันทร์ถือศร... ขี่ม้าไล่ฟัน.... ดวงจันทร์ล้นป้อ.... ขอบึงขี้ปู้ด...."

"พอแล้ว" อาเลี้ยพูดขึ้นทันที "แกมันชอบล้นป้อเสมอ ซักใจไม่คิดเสียแล้วละโว้ยกร มันวังเวงเหงาใจอย่างไรชอบกล"

ทันใดนั้นเอง ทุกคนก็ได้ยินเสียงประหลาดดังขึ้น เสียงที่เกิดขึ้นนี้ดังคล้ายๆ กับดอกไม้ไฟ ที่เรียกว่า จังหันและดังใกล้เข้ามาทุกที

"อุกบาต" ดร. ดิเรกซึ่งนั่งอยู่ใกล้ๆ ศาสตราจารย์กนกร้องขึ้นสุดเสียงแล้วชี้มือ ไปข้างหน้า

คณะพรรคสี่สหายตกตลิ่งพรีงพรีดไปตามกัน ต่างแลเห็นอุกบาตหนึ่งมีขนาดราวกับภูเขาเล็กๆ และมีแสงสว่างนวลกำลังวิ่งตรงมายังงานผีด้วยความเร็วสูง อุกบาตลูกนั้นใกล้เข้ามาตามลำดับ

"อ้อ..." เสียงหงวนครางด้วยความรักตัวกลัวตาย "อาจารย์ครับ มันกำลังจะชนเราแล้ว"

ศาสตราจารย์กนก หันมายิ้มกับกิมหงวน

"เรื่องเล็กอาเลี้ย อุกบาตเพียงลูกเดียวไม่มีความหมายอะไรสำหรับเรา ผมจะจัดการทำลายมันด้วยปืนปรมาณูของผม"

ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดูอุกบาตลูกนั้นมันไม่ผิดอะไรกับปีศาจร้ายที่กำลังคุกคาม แต่ศาสตราจารย์กนกไม่ได้แสดงท่าที ทรห่นกตกใจเลย เมื่ออุกบาตลูกนั้นเคลื่อนที่ใกล้เข้ามาศาสตราจารย์กนกก็เอื้อมมือกดปุ่มสวิทเล็กๆ อันหนึ่ง

ทันใดนั้นเองเสียงกัมปนาทก็ดังขึ้นจนกระทั่งงานผีสิ้นสะเทือนไปทั้งลำ ต่อจากนั้นลูกอุกบาตก็ถูกกระสุนปรมาณูระเบิดเสียงสนั่นหวั่นไหวแหลกละเอียด เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

"โอ้โฮ" นิกรร้องลั่น "วิเศษจริงครับท่านอาจารย์ อาวุธของท่านอาจารย์วิเศษมาก ท่านอาจารย์ ยังได้แม่นยำเหลือเกินครับ"

ศาสตราจารย์กนกหัวเราะหึๆ

"เปล่า.... การยิงอุกบาตผมไม่ได้เล็งยิงเลย เพียงแต่กดปุ่มสวิทเครื่องมืออัตโนมัติของเรา ก็จะส่งกระสุนปรมาณูออกจากลำกล้อง และกระสุนปืนใหญ่ของเรานี้จะค้นหาเป้าหมายเอาเอง ถึงแม้อุกบาตจะหนีไปทางไหนลูกปืนก็จะไล่ติดตามพุ่งเข้าชนจนได้ ผมอยากจะขู่อวดพวกคุณสักหน่อยว่า อาวุธของชาวโลกพระราชภูนั้นนอกจากจะไร้คุณภาพแล้ว ยังล้ำสมัยเต็มทน"

เสียงพิมพ์าดังขึ้นทั่วห้องบังคับการ คณะพรรคสี่สหายต่างลุกขึ้นเดินเข้ามาขึ้นด้านหลังที่นั่งนักบิน และวิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ดไปหมดพลก่่าวถามทาสศาสตราจารย์อย่างนอบน้อมว่า

"อาจารย์ครับ เราจะต้องเผชิญกับลูกอุกบาตมากไหมครับ"

"โอ.....อีกหลายหนที่เดี๋ยว ผมจะอธิบายให้คุณฟัง อุกาบาตที่ท้องที่ขวยอยู่ในจักรวาลนี้ ดูคล้ายกับว่ามีชีวิตจิตใจ เมื่อจานผีของเราบินไปใกล้มัน มันจะต้องพุ่งเข้าชนเราทันที ทั้งนี้ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับความดึงดูดนั้นแหละ ผมจะอธิบายให้คุณฟังคุณก็คงไม่เข้าใจและผมเองก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน แต่คุณสังเกตดูให้ดีๆ ไฟแดงดวงนี้ปรากฏขึ้นเมื่อใด ก็หมายความว่าเครื่องราดาร์ของเราจับอุกาบาตได้ และเราจะต้องเผชิญกับมันถ้าหากว่าไฟแดงปรากฏคู่กับไฟสีเหลืองและมีเสียงกริ่งดังขึ้นก็หมายความว่า"

เสียงหวนพุดเสริมขึ้นเบาๆ

"แดงเหลืองก็เตรียมไปนะซีครับ เหยียบครัชและเข้าเกียร์หนึ่งได้"

ศาสตราจารย์กนก หัวเราะเบาๆ

"แต่แดงเหลืองที่งานผืนนี้หมายความว่าความตายหากเราบินเข้าใกล้กลุ่มอุกาบาตหลายๆลูก ดวงไฟแดงเหลืองจะปรากฏขึ้น และแล้วเสียงกริ่งสัญญาณก็ดังถึ้นนั่นแหละครับ หมายความว่ามิถุนอุกาบาตหลายสิบลูกหรือหลายร้อยลูกลอยตรงเข้ามาหาจานผีของเรา ปืนปรมาณูของเรามีอยู่เพียงสองกระบอก จะต่อสู้กับลูกอุกาบาตได้อย่างมากไม่เกิน ๕-๖ ลูก"

ศาสตราจารย์กนกพูดขาดคำ ดวงไฟสีแดงและสีเหลืองก็ปรากฏขึ้นทันที และแล้วเสียงกริ่งสัญญาณก็ดังไปทั่วห้องบังคับการ ลูกอุกาบาตกลุ่มหนึ่งไม่ต่ำกว่า สอง สามร้อยลูก มีขนาดใหญ่โตมโหฬารวิ่งตามกันมาเป็นทิวแถว แเบ่พุ่งตรงมายังจานผีด้วยความเร็วแสนไมล์ต่อชั่วโมง คณะพรรคสี่สหายตกตลิ่งพรีงเพริด

ศาสตราจารย์กนกหน้าซีดเผือด

ดร. ดิเรกผลอดตัวร้องอุทานขึ้นมาดังๆ

"มายก็อด..."

โปรดติดตามตอนจบในเรื่อง บุกดาวอังคาร